

IX Okręgowy Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy LOIIB

• Sesja egzaminacyjna • Na budowie za granicą

LUBELSKA OKRĘGOWA IZBA INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA

20-150 Lublin, ul. Bursaki 19
tel./fax 81 534-78-12, 81 534-78-15

www.lub.piib.org.pl

e-mail: lub@piib.org.pl

Biuletyn Informacji Publicznej:

www.bip.piib.org.pl

Biurowo czynne: poniedziałek, środa, czwartek, piątek
w godz. 8-16; wtorek w godz. 9-17

Konto LOIIB:

PEKAO SA 36124054971111000050101920

Przewodniczący Okręgowej Rady

tel. 81 534-78-11

Skład biura:

Dyrektor biura – tel. 81 534-78-13

Sekretariat biura – tel. 81 534-78-12

Główna księgowość – tel. 81 534-78-14

Sekcja księgowości – kasa – tel. 81 741-40-95

Sekcja spraw członkowskich – tel. 81 534-78-16

Sekcja szkolenia – tel. 81 534-78-17

Sekcja uprawnień budowlanych

– tel. 81 741-41-83

Sekcja interpretacji uprawnień budowlanych

– tel. 81 534-73-36

Sekcja obsługi organów Izby – tel. 81 534-78-15

Biuro terenowe w Białej Podlaskiej

21-500 Biała Podlaska, ul. Narutowicza 10

(Dom Technika NOT Oddział Regionalny),

pok. nr 2 (I piętro)

Terminy dyżurów: w poniedziałki i czwartki

w godz. 11-14; w środy w godz. 9-13

biala@loiib.lublin.pl

tel. 83 343-62-05; fax 83 343-60-08

Biuro terenowe w Chełmie

22-100 Chełm, ul. Podgórze 2

(Dom Technika NOT)

Terminy dyżurów: we wtorki i czwartki

w godz. 15-18; w środy w godz. 15-19

chelm@loiib.lublin.pl; tel. 82 565-69-84

Biuro terenowe w Zamościu

22-400 Zamość, ul. Rynek Wielki 6

(Dom Technika NOT)

Terminy dyżurów: w poniedziałki i środy

w godz. 13-16; w piątki w godz. 12-16

zamosc@loiib.lublin.pl; tel. 84 638-58-08

PREZYDIUM OKRĘGOWEJ RADY LOIIB

Wojciech Szewczyk – przewodniczący

Tadeusz Cichosz – I wiceprzewodniczący

Janusz Iberszer – II wiceprzewodniczący

Joanna Gieroba – III wiceprzewodniczący

Zbigniew Szcześniak – sekretarz

Zbigniew Mitura – skarbnik

Jan Ludwik Ziótek – członek Prezydium

Janusz Wójtowicz – członek Prezydium

CZŁONKOWIE OKRĘGOWEJ RADY LOIIB

Romuald Czekalski

Tomasz Grzeszczak

Władysław Król

Bolesław Matej

Andrzej Mroczek

Ryszard Siekierski

Teresa Stefaniak

Franciszek Ząbek

OKRĘGOWA KOMISJA KWALIFIKACYJNA

Bolesław Horyński – przewodniczący

Kazimierz Bonetyński – wiceprzewodniczący

Anna Halicka – wiceprzewodnicząca

Edward Wilczopolski – wiceprzewodniczący

Wiesław Nurek – sekretarz

Andrzej Adamczuk – członek

Stanisław Bicz – członek

Lech Dec – członek

Jerzy Ekiert – członek

Jerzy Kamiński – członek

Jerzy Kasperek – członek

Maria Kosler – członek

Andrzej Pichla – członek

Stanisław Plechawski – członek

Edward Woźniak – członek

OKRĘGOWA KOMISJA REWIZYJNA

Leszek Boguta – przewodniczący

Tadeusz Małaj – wiceprzewodniczący

Anna Krasnodębska-Ciołek – sekretarz

Janusz Fronczyk – członek

Andrzej Szkuat – członek

OKRĘGOWI RZECZNIICY

ODPOWIEDZIALNOŚCI ZAWODOWEJ

Andrzej Leniak – koordynator

Henryk Korczewski

Anna Ostańska

Roman Nowak

Kazimierz Stelmaszczuk

OKRĘGOWY SĄD DYSCIPLINARNY

Zenon Misztal – przewodniczący

Katarzyna Trojanowska-Żuk – wiceprzewodnicząca

Iwona Żak – sekretarz

Henryk Bujak – członek

Eugeniusz Czyż – członek

Andrzej Gwozda – członek

Mieczysław Hryciuk – członek

Paweł Izdebski – członek

Elżbieta Komor – członek

Kazimierz Kostrzanowski – członek

Józef Koszut – członek

Kazimierz Żbikowski – członek

DELEGACI LOIIB NA ZJAZD KRAJOWY

Tadeusz Cichosz

Joanna Gieroba

Bolesław Horyński

Janusz Iberszer

Zbigniew Mitura

Andrzej Pichla

Zbigniew Szcześniak

Wojciech Szewczyk

Edward Woźniak

Janusz Wójtowicz

Dyżury 2010

Członkowie Prezydium Okręgowej Rady LOIIB:

– we wtorki godz. 14.00-16.00, s. 115

* Wiceprzewodniczący inż. Tadeusz Cichosz – 11.05; 23.11

* Wiceprzewodniczący mgr inż. Janusz Iberszer – 8.06; 7.12

* Wiceprzewodniczący mgr inż. Joanna Gieroba – 6.07;

* Sekretarz mgr inż. Zbigniew Szcześniak – 31.08;

* Skarbnik mgr inż. Zbigniew Mitura – 7.10

Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej

– w pierwszą środę miesiąca, godz. 15.00-16.00

– tel. 81 534-78-15; s. 115

Członkowie Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej

– w drugi wtorek miesiąca, godz. 16.00-17.00, s. 115

* dr inż. Bolesław Horyński – 11.05; 10.08; 9.11

* dr inż. Wiesław Nurek – 8.06; 14.09; 14.12

* mgr inż. Edward Wilczopolski – 13.07; 12.10

Radca Prawny

– tel. 81 534-73-39; s. 108

* w każdy piątek w godz. 9.00-11.00

* w każdą środę w godz. 9.00-13.00

**Dyżury pełnione są w biurze LOIIB w Lublinie
przy ul. Bursaki 19**

Wydawca

Lubelska Okręgowa Izba
Inżynierów Budownictwa
20-150 Lublin, ul. Bursaki 19
tel./fax 81 534-78-12
www.lub.piib.org.pl
e-mail: lub@piib.org.pl

Redakcja

20-150 Lublin
ul. Bursaki 19
tel. 81 741-41-84
e-mail: biuletyn@loiib.lublin.pl

Redaktor naczelna

Urszula Kieller-Zawisza
tel. 81 741-41-84
e-mail: kieller@loiib.lublin.pl

Rada programowa

Janusz Iberszer – przewodniczący
Jerzy Ekiert – wiceprzewodniczący
Agnieszka Jaśkiewicz – sekretarz
Jerzy Adamczyk
Stanisław Bicz
Wiesław Bocheńczyk
Wiesław Nurek
Andrzej Pichla
Wiesław Pomykała
Ryszard Siekierski

Skład i druk

Drukarnia ALF-GRAF
ul. Abramowicka 6, 20-442 Lublin
tel./fax 81 532-15-12
e-mail: info@alfgraf.com.pl

Redakcja zastrzega sobie prawo skracania
i adiustacji publikowanych tekstów.

Lubelski Inżynier BUDOWNICTWA do-
stępny jest także w wersji elektronicznej
na stronie internetowej LOIIB:
www.lub.piib.org.pl

Na okładce:

Członkowie LOIIB
podczas IX Zjazdu
Sprawozdawczo-Wy-
borczego LOIIB

POMÓŻMY POWODZIANOM!

Okręgowa Rada Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa zwraca się do wszystkich członków naszej Izby o wsparcie finansowe i rzeczowe dla powodzian, których dotknął żywioł powodzi na terenach woj. lubelskiego i sąsiednich województw.

W obliczu tej tragedii zachodzi pilna potrzeba udziału członków LOIIB wszystkich branż w sporządzaniu kosztorysów robót budowlanych obiektów zniszczonych przez powódź. Jednocześnie apelujemy o udzielenie w miarę potrzeb bezpłatnych, specjalistycznych, inżynierskich porad, opinii i konsultacji dla powodzian.

Uprzejmie prosimy o zgłaszanie swojej pomocy w tym zakresie do biura Izby pod numer tel./faks 81 534 78 12 lub e-mail: lub@piib.org.pl
Poszkodowanym przez powódź można pomóc także poprzez:

- wpłatę dowolnych kwot pieniężnych na konto PCK:
931160 2202 0000 0001 6233 5614 z dopiskiem „POWÓDŹ 2010”,
- wysłanie SMS-a o treści: POMOC pod numer 7364,
- wysłanie SMS-a o treści: POMAGAM na telefon 72052.

Informacje o miejscu dostawy ewentualnych darów rzeczowych można uzyskać pod telefonami: 81 828-20-33, 81 828-22-90, 81 828-22-91.

Spis treści

IX Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy LOIIB _____	str. 4
IX Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy LOIIB w Obiektywie _____	str. 6
Przewodniczący organów wybrani na IX Zjeździe LOIIB _____	str. 7
Nowo wybrane władze LOIIB _____	str. 8
Pierwsze posiedzenie Okręgowej Rady _____	str. 9
Składki członkowskie w 2010 r. _____	str. 10
Składki członkowskie w księdze podatkowej _____	str. 11
Wiosenna sesja egzaminacyjna _____	str. 12
Konkurs wiedzy o bhp _____	str. 13
Wodny pomnik myśli technicznej _____	str. 14
Świadczenie usług transgranicznych bez tajemnic _____	str. 17
Azbest – „cichy morderca” _____	str. 19
Na budowie za granicą _____	str. 21
Estetyka i funkcjonalność drogowych obiektów inżynierskich _____	str. 22
Kto jest kim w lubelskim budownictwie _____	str. 25
Wiadomości branżowe _____	str. 26
Egzamin na uprawnienia budowlane w obiektywie _____	str. 27

IX Zjazd Sprawozdawczo-

IX Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa rozpoczął III kadencję działalności samorządu zawodowego inżynierów i techników województwa lubelskiego przypadającą na lata 2010-2014. Delegaci dokonali wyboru składów osobowych organów Izby oraz delegatów na Zjazdy Krajowe.

W lubelskim Zjeździe uczestniczyło 95 delegatów na 96 uprawnionych do udziału w obradach, co stanowiło 98,96% wszystkich delegatów. Obrady odbywały się 9.04. br. w Domu Technika NOT w Lublinie.

Goście IX Zjazdu LOIIB

W IX Zjeździe Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa uczestniczyli goście honorowi, wśród których wymienić należy m.in.: Piotra Matysia reprezentującego Wojewodę Lubelskiego, Andrzeja Łukaszczyka przedstawiciela Lubelskiego Urzędu Marszałkowskiego, Urszulę Sieteską – Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego, Beatę Gorajek prezes Zarządu MTL S.A. Udział wzięli przedstawiciele współpracujących z Izbą stowarzyszeń m.in. PZITB Oddział Lublin, SEP Oddział Lublin, SITKOM Oddział Lublin. Polską Izbę Inżynierów Budownictwa reprezentował Janusz Rymśa, sekretarz Krajowej Rady PIIB.

Odnaczenia honorowe dla najlepszych

Zjazd otworzył przewodniczący Okręgowej Rady Zbigniew Mitura, który powitał delegatów i gości. Minutą ciszy uczczono

Prezydium Zjazdowe

pamięć koleżanek i kolegów, którzy odeszli w minionym roku. Przed rozpoczęciem obrad udekorowano wyróżniających się członków Izby odznakami honorowymi PIIB. Wręczenia odznaczeń dokonali: Joanna Gieroba i Janusz Rymśa, reprezentujący Krajową Radę PIIB oraz Zbigniew Mitura, przewodniczący Okręgowej Rady LOIIB.

Wybór Prezydium i Komisji Zjazdowych

Prowadzenie obrad Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego delegaci powierzyli kol. Władysławowi Królowi. Do Prezydium Zjazdu powołano także dwóch wiceprzewodniczących – Leszka Bogutę i Stanisława Plechawskiego oraz Annę Ostańską i Annę Krasnodębską-Ciołek. Po wyborze Zjazdowych Komisji: Mandatowej, Skrutacyjnej, Wyborczej oraz Uchwał i Wnio-

Obrady IX Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego LOIIB

Wyborczy LOIIB

sków, przystąpiono do prezentacji sprawozdań organów Izby z działalności w 2009 r. Delegaci po ich wysłuchaniu udzielili absolutorium Okręgowej Radzie LOIIB oraz zatwierdzili budżet Izby na 2010 r.

Wybory nowych władz na III kadencję LOIIB

Ważnym punktem obrad były wybory nowych władz. Przewodniczącym Okręgowej Rady LOIIB na kadencję przypadającą na lata 2010-2014 został wybrany Wojciech Szewczyk. Pracom Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej będzie przewodniczył Bolesław Horyński. Przewodniczącym Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego został – Zenon Misztal. Okręgowej Komisji Rewizyjnej będzie przewodniczył Leszek Boguta.

Następnie delegaci wybrali skład Okręgowych Rzeczników Odpowiedzialności Zawodowej. Koordynatorem prac

Wojciech Szewczyk (drugi z lewej strony), nowy przewodniczący LOIIB na lata 2010-2014, w poprzedniej kadencji opiekował się finansami naszej Izby piastując funkcję skarbnika

został Andrzej Leniak. Potem w kolejnych wyborach delegaci ustalili skład nowej Okręgowej Rady LOIIB oraz skład delegatów na krajowe Zjazdy PIIB. LOIIB podczas obrad krajowych zjazdów reprezentować będą: Tadeusz Cichosz, Joanna Gieroba, Bolesław Horyński, Janusz Iberszer, Zbigniew Mitura, Andrzej Pichla, Zbigniew Szcześniak, Wojciech Szewczyk, Janusz Wójtowicz i Edward Woźniak.

Reprezentujemy zawód zaufania publicznego

Na zakończenie obrad sekretarz Krajowej Rady PIIB J. Rymśza podkreślił rolę i znaczenie samorządu zawodowego inżynierów budownictwa, który liczy obecnie ponad 113 tys. członków. – Mamy swoich rzeczników i swoje sądy dyscyplinarne, możemy korzystać z korzystnej oferty ubezpieczenia OC, które jest obowiązkowe we współczesnej gospodarce, możemy systematycznie się szkolić i podnosić swoje kwalifikacje. Reprezentujemy zawód zaufania publicznego, który cieszy się prestiżem i uznaniem zarówno wśród władz państwowych, jak i społeczeństwa – dodał J. Rymśza

Delegaci uczestniczący w IX Zjeździe Sprawozdawczo-Wyborczym LOIIB przyjęli 9 wniosków. Zostały one pogrupowane

Głosowanie podczas obrad zjazdowych

tematycznie i odpowiednio przydzielone do wybranego adresata. I tak 3 wnioski skierowano do Komisji Uchwał i Wniosków PIIB, zaś 6 przekazano do Okręgowej Rady LOIIB.

Nasza Izba w liczbach

Według stanu na dzień 1.06.2010 r. w naszej Izbie zarejestrowanych było 6883 członków, w tym:

- czynnych członków – 5862 osoby,
- zawieszonych z różnych przyczyn w 2010 r. – 166 osób,
- skreślonych z listy członków z różnych przyczyn w 2010 r. – 50 osób,
- kandydatów na członków przybyło w 2010 r. – 165 osób.

Podział czynnych członków według branż przedstawia się następująco:

- konstrukcyjno-budowlana BO – 2820 osób (48,10%),
- instalacje sanitarne IS – 1079 osób (18,40%),
- instalacje elektryczne IE – 947 osób (16,15%),
- drogowa BD – 586 osób (9,99%),
- wodno-melioracyjna WM – 124 osoby (2,11%),
- mostowa BM – 82 osoby (1,39%),
- kolejowa BK – 136 osób (2,32%),
- telekomunikacyjna BT – 86 osób (1,46%),
- wyburzeniowa BW – 2 osoby (0,03%).

IX Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa W OBIEKTYWIE

Komisja Wyborcza

Sala obrad IX Zjazdu LOIB

Komisja Uchwał i Wniośków

Anna Ostańska odbiera odznaczenie od Janusza Rymiszy, sekretarza PIIB

Zbigniew Mitura gratuluje odznaczenia Jerzemu Kotarskiemu

Komisja Skrutacyjna

Komisja Mandatowa

Uczestnicy obrad IX Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego LOIB

PRZEWODNICZĄCY ORGANÓW WYBRANI NA IX ZJEŹDZIE LOIIB

Przewodniczący Okręgowej Rady
Wojciech Szewczyk

Jest absolwentem Politechniki Lubelskiej Wydziału Budownictwa Drogowego. Pracę zawodową rozpoczął w Powiatowym Zarządzie Dróg Lokalnych w Kraśnymstawie, następnie przeszedł do Rejonu Dróg Publicznych w Zamościu, gdzie objął stanowisko zastępcy dyrektora. W latach 1977-2000 pełnił funkcję dyrektora Rejonu Dróg Publicznych i Przedsiębiorstwa Robót Drogowych w Chełmie. Od 2000 r. piastuje stanowisko prezesa Zarządu Przedsiębiorstwa Robót Drogowych Sp. z o.o. w Chełmie.

Posiada uprawnienia budowlane w zakresie projektowania i kierowania robotami o specjalności konstrukcyjno-inżynierskiej w zakresie dróg i lotniskowych dróg startowych oraz manipulacyjnych. Należy do Ogólnopolskiej Izby Gospodarczej Drogownictwa i Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP. Od początku funkcjonowania samorządu inżynierów budownictwa czynnie uczestniczył w jego pracach. W pierwszej kadencji był zastępcą skarbnika LOIIB, w drugiej zaś objął funkcję skarbnika.

Przewodniczący Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej
Bolesław Horyński **Andrzej Leniak**

Absolwent Politechniki Warszawskiej. Pracował w WSK Świdnik, następnie w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Lublinie na Wydziale Elektrycznym w Zespole Elektrotechniki Teoretycznej. W 1972 r. uzyskał uprawnienia budowlane.

W 1976 r. obronił pracę doktorską na Politechnice Warszawskiej. Pracując na Politechnice Lubelskiej pełnił funkcje: pełnomocnika dziekana ds. praktyk studenckich; kierownika Zespołu Podstaw Elektrotechniki; przez dwie kadencje był prodziekanem ds. studenckich; pełnił też funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Elektrotechniki i Elektrotechnologii.

Od 1962 r. jest członkiem SEP Oddział Lublin. Brał udział w pracach Komitetu Organizacyjnego LOIIB. W latach 2006-2010 pełnił funkcję przewodniczącego Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej.

Absolwent Politechniki Lubelskiej. Posiada uprawnienia do kierowania robotami mostowymi i do projektowania w specjalności mosty. Od 1989 r. rzeczoznawca SITK w specjalności mosty, wiadukty, tunele. W latach 1964-1973 pracował w PKP Oddział Zmechanizowanych Robót Drogowych w Radomiu. Następnie w Dyrekcji Okręgowej Dróg Publicznych w Lublinie.

W latach 1980-1981 pracował na kontrakcie w Iraku. Od 1987 do 1989 r. zatrudniony był w CBPBDiM „Transprojekt” w Warszawie. Od 1989 r. prowadzi własną firmę „DrogMost Lubelski” Sp. z o.o. Należy do SITK i ZMRP. W pierwszej kadencji był członkiem Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej i delegatem na Krajowy Zjazd. W drugiej kadencji był Koordynatorem Rzeczników Odpowiedzialności Zawodowej.

Przewodniczący Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Przewodniczący Okręgowej Komisji Rewizyjnej
Zenon Miształ **Leszek Boguta**

Absolwent Wyższej Szkoły Inżynierskiej i Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie. Posiada uprawnienia do wykonywania robót sanitarnych bez ograniczeń oraz uprawnienia projektowe w zakresie sieci zewnętrznych sanitarnych bez ograniczeń. W latach 1976-1979 pracował w Biurze Projektów Przemysłu Mięsnego w Warszawie O/Lublin. Od 1979 do 1987 r. zatrudniony był w Wojewódzkim Zakładzie Usług Wodnych w Lublinie.

W latach 1987-2005 pracował w Wojewódzkim Zarządzie Inwestycji Rolniczych, późniejszym Wojewódzkim Zarządzie Melioracji i Urzędzeń Wodnych w Lublinie. Od 2005 r. jest współwłaścicielem firmy Proinstal s.c. Zakład Projektowo-Usługowy Budownictwa w Lublinie.

W pierwszej i drugiej kadencji funkcjonowania LOIIB był Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej.

Absolwent Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie – Wydział Melioracji Wodnych. Posiada uprawnienia budowlane: budownictwo wodne i melioracyjne (pełne) oraz wykonawcze w zakresie inżynierii sanitarnej. Praktyka zawodowa: wszystkie szczeble w zakresie projektowania i wykonawstwa robót z zakresu melioracji i bezpieczeństwa wodnego. W latach 1999-2008 – dyrektor Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urzędzeń Wodnych w Lublinie. Od 1.07.2009 r. – z-ca dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie ds. Zlewni Wisły lubelskiej i Bugu granicznego w Lublinie.

Członek SITWiM. Obecnie przewodniczący Głównej Komisji Rewizyjnej Stowarzyszenia. W pierwszej kadencji funkcjonowania LOIIB pełnił funkcję sekretarza, w drugiej zaś był członkiem Okręgowej Rady LOIIB.

NOWO WYBRANE WŁADZE NA IX ZJEŹDZIE LUBELSKIEJ OKRĘGOWEJ IZBY INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA

PREZYDIUM OKRĘGOWEJ RADY LOIIB

1. Wojciech Szewczyk – przewodniczący
2. Tadeusz Cichosz – I wiceprzewodniczący
3. Janusz Iberszer – II wiceprzewodniczący
4. Joanna Gieroba – III wiceprzewodniczący
5. Zbigniew Szcześniak – sekretarz
6. Zbigniew Mitura – skarbnik
7. Jan Ludwik Ziółek – członek Prezydium
8. Janusz Wójtowicz – członek Prezydium

CZŁONKOWIE OKRĘGOWEJ RADY LOIIB

1. Romuald Czekalski
2. Tomasz Grzeszczak
3. Władysław Król
4. Bolesław Matej
5. Andrzej Mroczek
6. Ryszard Siekierski
7. Teresa Stefaniak
8. Franciszek Ząbek

OKRĘGOWA KOMISJA KWALIFIKACYJNA

1. Bolesław Horyński – przewodniczący
2. Kazimierz Bonetyński – wiceprzewodniczący
3. Anna Halicka – wiceprzewodnicząca
4. Edward Wilczopolski – wiceprzewodniczący
5. Wiesław Nurek – sekretarz
6. Andrzej Adamczuk – członek
7. Stanisław Bicz – członek
8. Lech Dec – członek
9. Jerzy Ekiert – członek
10. Jerzy Kamiński – członek
11. Jerzy Kasperek – członek
12. Maria Kosler – członek
13. Andrzej Pichla – członek
14. Stanisław Plechawski – członek
15. Edward Woźniak – członek

OKRĘGOWA KOMISJA REWIZYJNA

1. Leszek Boguta – przewodniczący
2. Tadeusz Małaj – wiceprzewodniczący
3. Anna Krasnodebska-Ciołek – sekretarz
4. Janusz Fronczyk – członek
5. Andrzej Szkuat – członek

OKRĘGOWI RZECZNIICY ODPOWIEDZIALNOŚCI ZAWODOWEJ

1. Andrzej Leniak – koordynator
2. Henryk Korczewski
3. Anna Ostańska
4. Roman Nowak
5. Kazimierz Stelmaszczuk

OKRĘGOWY SĄD DYSCYPLINARNY

1. Zenon Misztal – przewodniczący
2. Katarzyna Trojanowska -Żuk – wiceprzewodnicząca
3. Iwona Żak – sekretarz
4. Henryk Bujak – członek
5. Eugeniusz Czyż – członek
6. Andrzej Gwozda – członek
7. Mieczysław Hryciuk – członek
8. Paweł Izdebski – członek
9. Elżbieta Komor – członek
10. Kazimierz Kostrzanowski – członek
11. Józef Koszut – członek
12. Kazimierz Żbikowski – członek

NASI DELEGACI NA ZJAZDY KRAJOWE

1. Tadeusz Cichosz
2. Joanna Gieroba
3. Bolesław Horyński
4. Janusz Iberszer
5. Zbigniew Mitura
6. Andrzej Pichla
7. Zbigniew Szcześniak
8. Wojciech Szewczyk
9. Edward Woźniak
10. Janusz Wójtowicz

OKRĘGOWA RADA LOIIB W III KADENCJI

Pierwsze posiedzenie Okręgowej Rady

20 kwietnia odbyło się pierwsze posiedzenie Okręgowej Rady LOIIB, której członkowie zostali wybrani podczas IX Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego Izby. W obradach uczestniczyło 16 członków Rady. Posiedzenie Okręgowej Rady prowadził przewodniczący Wojciech Szewczyk.

W czasie obrad dokonano wyboru Prezydium Okręgowej Rady LOIIB III kadencji. Skład nowego Prezydium to: I wiceprzewodniczący – Tadeusz Cichosz; II wiceprzewodniczący – Janusz Iberszer; III wiceprzewodniczący – Joanna Gieroba; Sekretarz – Zbigniew Szcześniak; Skarbnik – Zbigniew Mitura; Członkowie Prezydium – Jan Ludwik Ziółek, Janusz Wójtowicz.

Zaakceptowano podział czynności i obowiązków pomiędzy członkami Prezydium LOIIB. Powołano także zespół orzekający ds. członkowskich, w skład którego weszli: Zbigniew Szcześniak, Teresa Stefaniak, Władysław Król.

Członkowie Rady po zapoznaniu się z „Kalendarzem ważniejszych wydarzeń LOIIB i PIIB w 2010 r.” zaakceptowali go. Podczas obrad przyjęto także „Program Pracy Okręgowej Rady LOIIB na rok 2010 w okresie kwiecień-grudzień”.

W czasie pierwszego posiedzenia zwrócono ponadto uwagę na sprawy organizacyjne związane z funkcjonowaniem Izby, pracę zespołów problemowych oraz świadczenie usług transgranicznych. Bolesław Horyński, przewodniczący Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej poinformował zebranych o pierwszym posiedzeniu OKK w III kadencji. Na posiedzeniu komisja ukonstytuowała się w następującym składzie: Anna Halicka, Kazimierz Bonetyński, Edward Wilczopolski – wiceprzewodniczący; Wiesław Nurek – sekretarz. Podczas spotkania powołano składy orzekające: kwalifikujące, egzaminujące, ds. interpretacji uprawnień budowlanych, wpisu na listę usług transgranicznych.

Obrady Okręgowej Rady LOIIB

Prezydium Okręgowej Rady LOIIB

WAŻNIEJSZE WYDARZENIA LOIIB W ROKU 2010

Terminy posiedzeń Okręgowej Rady LOIIB

20 kwietnia
8 czerwca
7 września
10 grudnia

Terminy posiedzeń Prezydium Okręgowej Rady LOIIB

11 maja
6 lipca
31 sierpnia
5 października
23 listopada

IX Krajowy Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy PIIB

18 – 19 czerwca

Organizacja Dnia Inżyniera Budownictwa

11 września

Inżynierskie spotkanie

Uprzejmie prosimy wszystkich członków Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa chętnych do wzięcia udziału w spotkaniu integracyjnym do przesłania swojego zgłoszenia w terminie do 20 sierpnia 2010 r. Można to uczynić telefonicznie lub drogą e-mailową.

Poniżej podajemy adresy:

**– BIAŁA PODLASKA, ul. Narutowicza 10
tel. 83 343-62-05; e-mail:
biala@loiib.lublin.pl**

**– CHEŁM, ul. Podgórze 2
tel. 82 565-69-84; e-mail:
chelm@loiib.lublin.pl**

**– ZAMOŚĆ, ul. Rynek Wielki 6
tel. 84 638-58-08; e-mail:
zamosc@loiib.lublin.pl**

**– LUBLIN, ul. Bursaki 19
tel. 81 534-78-12; e-mail:
lub@piib.org.pl**

W dniu 10 września br. Okręgowa Rada Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa organizuje spotkanie integracyjne członków Izby w „Dworze Anna” w Jakubowicach Konińskich. Na uczestników czekać będzie dobra zabawa i wiele atrakcji.

Podobnie, jak w latach minionych Okręgowa Rada Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa postanowiła zorganizować w roku 2010 spotkanie integracyjno-szkoleniowe. Zaplanowano je na 10 września br. w „Dworze Anna” w Jakubowicach Konińskich.

W spotkaniu naszym udział może wziąć każdy członek Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa. Jedyne wymóg to konieczność wcześniejszego zgłoszenia swojego uczestnictwa. Każdy zainteresowany nie ponosi żadnych kosztów. Osoby, które w wyznaczonym terminie nie zgłoszą chęci udziału w spotkaniu, niestety ze względów organizacyjnych, nie będą mogły w nim uczestniczyć.

Aby ułatwić koleżankom i kolegom dotarcie do „Dworu Anna” w Jakubowicach Konińskich zostaną przygotowane specjalne autokary lub busy (w zależności od liczby chętnych). Będą one czekały na chętnych w wyznaczonych miejscach w Białej Podlaskiej, Chełmie, Lublinie i Zamościu.

Spotkanie rozpocznie się o godz. 15.00. Na miejscu w pięknym otoczeniu „Dworu Anna” czekać będą na wszystkich gry i zabawy, atrakcyjna muzyka i sporo niespodzianek.

Składki członkowskie w 2010 r.

Aby odebrać pierwsze „zaświadczenie o przynależności do izby inżynierów” należy wypełnić „wniosek o wpisanie na listę członków LOIIB” oraz dołączyć do niego kopię uzyskanych uprawnień budowlanych. Wniosek można znaleźć na naszej stronie internetowej:

www.lub.piib.org.pl w zakładce: „Druki, wnioski”.

Na podstawie tych dokumentów każdy zainteresowany otrzymuje dwa indywidualne numery kont bankowych służące do wpłaty: składki członkowskiej do LOIIB oraz ubezpieczenia OC na rzecz PIIB.

Odpowiednio wpłaty wynoszą:

- * 300 zł (za 12 miesięcy) lub 150 zł (za 6 miesięcy) na Lubelską OIIB (termin ważności zaświadczenia uzależniony jest od wysokości wpłaconej składki na LOIIB),
- * 140 zł (za 12 miesięcy) – w tym 80 zł przeznaczone jest na ubezpieczenie OC, a 60 zł na Krajową Izbę Inżynierów Budownictwa.

Ważność zaświadczenia wystawiana jest zawsze z pierwszym dniem miesiąca po uiszczeniu ww. opłat.

Gdy kończy się ważność otrzymanego zaświadczenia, należy na 15 dni przed jego upływem zapłacić kolejną składkę. Na rzecz LOIIB odpowiednio 150 zł lub 300 zł oraz 140 zł na konto PIIB (w przypadku, gdy upłynęło 12 miesięcy od poprzedniej wpłaty).

Zarejestrowany członek izby można sprawdzić numery kont indywidualnych na stronie Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa PIIB (www.piib.org.pl) w zakładce „Lista członków”. Można stąd również wydrukować blankiety wpłat.

Po wpłynięciu na konta ww. wpłat biuro LOIIB wysyła członkowi listownie oryginał zaświadczenia ważnego odpowiednio przez 6 lub 12 miesięcy.

*Specjalista ds. członkowskich
mgr inż. MAŁGORZATA JAROSZYŃSKA*

UWAGA

Członkowie naszej Izby, którzy otrzymali przypomnienie informujące, że nie opłacali składek członkowskich przez ponad 6 miesięcy, proszeni są o niezwłoczne uiszczenie zaległych opłat. W przeciwnym wypadku zostaną zawieszani w prawach członka Izby.

Osoby zawieszane w prawach członka LOIIB nie mogą liczyć na przywileje przysługujące członkom naszej Izby, np.: nie otrzymują „Lubelskiego Inżyniera Budownictwa”. Ponadto zgodnie z obowiązującym od 25 maja 2005 r. Regulaminem PIIB w sprawie zasad i trybu zawieszania w prawach członka oraz skreślenia z listy członków – zawieszenie powoduje m.in. utratę czynnego i biernego prawa wyborczego, a w szczególności, wygaśnięcie mandatu delegata na okręgowe i krajowe zjazdy oraz mandatu do pełnienia wszelkich funkcji w organach Izby.

Składki członkowskie w księdze podatkowej

Przedsiębiorca będący osobą fizyczną prowadzi pracownię projektową, a z podatku dochodowego rozlicza się na podstawie księgi podatkowej. Czy może wpisać do księgi roczną składkę członkowską na rzecz okręgowej izby inżynierów budownictwa? – pyta nasz Czytelnik.

TAK. Okręgowe izby inżynierów budownictwa tworzą ich członków, których przynależność powstaje z chwilą uzyskania wpisu na listę członków okręgowej izby właściwej według miejsca zamieszkania. Stanowi to art. 9 ust. 2 ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2001 r. nr 5, poz. 42 ze zm.). Prawo wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie oraz samodzielnego projektowania przestrzeni w skali regionalnej i lokalnej lub kierowania zespołem prowadzącym takie projektowanie przysługuje wyłącznie osobom wpisanym na listę członków właściwej izby samorządu zawodowego (art. 6 ust. 1 ustawy). Również z art. 12 ust. 7 Prawa budowlanego (Dz. U. z 2006 r. nr 156, poz. 1118 ze zm.) wynika, że podstawą do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie stanowi wpis, w drodze decyzji, do centralnego rejestru, o którym mowa w art. 88a ust. 1 pkt 3 lit. a) ustawy oraz wpis na listę członków właściwej izby samorządu zawodowego, potwierdzony zaświadczeniem wydanym przez tę izbę, z określonym w nim terminem ważności.

Za samodzielną funkcję techniczną w budownictwie uważa się działalność związaną z koniecznością fachowej oceny zjawisk technicznych lub samodzielnego rozwiązania zagadnień architektonicznych i technicznych oraz techniczno-organizacyjnych, a w szczególności działalność obejmującą m.in. projektowanie, sprawdzanie projektów architektoniczno-budowlanych i sprawowanie nadzoru autorskiego (art. 12 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego).

W rozważanej sytuacji przynależność przedsiębiorcy, wykonującego samodzielną funkcję techniczną w budownictwie polegającą na projektowaniu, do okręgowej izby inżynierów i techników jest obowiązkowa. Bez tej przynależności przedsiębiorca nie mógłby wykonywać działalności gospodarczej w zakresie projektowania i osiągać przychodów. Zatem obowiązkowe składki na rzecz okręgowej izby inżynierów i techników stanowią koszty uzyskania przychodów w pełnej wysokości. Wynika to z art. 23 ust. 1 pkt 30 ustawy o pdof (Dz. U. z 2000 r. nr 14, poz. 176 ze zm.).

Kwotę składek członkowskich zaliczonych do kosztów uzyskania przychodów wpisuje się w księdze podatkowej w kolumnie 13 „Pozostałe wydatki”. Dowodem księgowym stanowiącym podstawę zaksięgowania poniesionego wydatku będzie dokument potwierdzający zapłatę tych składek na rachunek bankowy właściwej okręgowej izby inżynierów i techników, np. wyciąg bankowy.

Mat. opr. na podst. „Gazety Prawnej” nr 10/2010 r.

inwencja
sprzątanie z pasją

PROFESJONALNE SPRZĄTANIE POBUDOWLANE I POREMONTOWE

Jesteśmy lubelską firmą sprząającą, specjalizującą się w realizacji usług kompleksowego doczyszczania obiektów.

Oferujemy:

- Sprzątanie pobudowlane nowych obiektów
- Sprzątanie budynków po remontach
- Pomoc w kosztorysowaniu usług doczyszczania

Zapewniamy:

- Stosowanie profesjonalnej chemii i maszyn
- Krótkie terminy realizacji usług
- Prace realizowane według harmonogramu

Przykładowe realizacje kompleksowych doczyszczeń pobudowlanych:

- Centrum Logistyczne Poczty Polskiej na Felinie - dla Polimex Mostostal S.A.
- Hipermarket Carrefour, przy ulicy Witosa w Lublinie
- Olimp IV część dla PRS Wschód Sp. z o.o.
- Centrum Batory, biurowiec klasy A dla Strabag Sp. z o.o.
- Galeria Gala Dom i Wnętrze dla Budimex S.A.
- TESCO: Krasnystaw, Chełm, Lubartów, Łęczna dla Daldehog Sp. z o.o., Sunley S.A.
- Laboratorium Kryminalistyki Komendy Wojewódzkiej Policji dla Warbud S.A.
- Laboratorium Państwowego Instytutu Weterynarii w Puławach dla LSMW GmbH

ul. Długa 5, 20-346 Lublin, tel./fax 81 527 94 34

www.inwencja.eu

Wiosenna sesja egzaminacyjna

14 maja 2010 r. o godz. 10.00 w sali konferencyjnej Lubelskiego Domu Technika NOT rozpoczęła się wiosenna sesja egzaminacyjna na uprawnienia budowlane. Okręgowa Komisja Kwalifikacyjna dopuściła do egzaminów 143 osoby.

Wiosenna sesja egzaminacyjna na uprawnienia budowlane tradycyjnie już odbywa się w maju. Rozpoczyna się od testu pisemnego, a osoby którym uda się go zdać mogą przystąpić do następnej części egzaminu, czyli egzaminu ustnego. Średnio w kraju do egzaminów na uprawnienia budowlane przystępuje w każdej sesji egzaminacyjnej ponad 2 200 osób. Lubelska Okręgowa Komisja Kwalifikacyjna dopuściła do egzaminów 143 osoby, zgłosiło się 138.

Egzaminy na uprawnienia budowlane przeprowadzane są w 9 specjalnościach: architektonicznej, konstrukcyjno-budowlanej, instalacyjnej sanitarnej, instalacyjnej elektrycznej, drogowej, mostowej, kolejowej, telekomunikacyjnej i wyburzeniowej, z uwzględnieniem rodzaju i zakresu uprawnień.

Nad przebiegiem egzaminu pisemnego w LOIIB czuwały zespoły egzaminacyjne, które po jego zakończeniu przystąpiły do sprawdzania prac. W piątkowych godzinach popołudniowych znane były już wyniki testu. Pozytywnie zdało go 130 osób.

Egzamin ustny zaplanowano już od 15 maja i odbywał się w siedzibie Lubel-

skiej Izby Inżynierów Budownictwa w Lublinie przy ul. Bursaki 19. Zdało go 128 osób. W poszczególnych specjalnościach wyglądało to następująco: architektoniczna – 4 osoby, konstrukcyjno-budowlana – 48 osób, instalacyjna sanitarna – 26 osób, instalacyjna elektryczna – 27

– Egzamin czas zacząć! – ogłasza W. Nurek, sekretarz OKK LOIIB

Jeszcze tylko trzeba sprawdzić dane...

osób, drogowa – 18 osób, mostowa – 3 osoby, telekomunikacyjna – 2 osoby.

Testy pisemne przygotowywane są przez Krajową Komisję Kwalifikacyjną poprzez wybór pytań z ogólnopolskiej bazy pytań. Testy zestawiane są dla poszczególnych specjalności i zakresów egzaminu. Zestawy pytań do części ustnej szykowane są przez Komisje Okręgowe z podobnej ogólnopolskiej bazy pytań. W całym kraju liczba pytań dla odpowiednich zakresów jest identyczna, a pytania dostosowane są do specjalności.

Sala egzaminacyjna przed rozpoczęciem egzaminu

UWAGA!

W związku z jesienną sesją egzaminacyjną na uprawnienia budowlane w 2010 r. Okręgowa Komisja Kwalifikacyjna Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa zawiadamia, że wnioski na uprawnienia budowlane przyjmowane będą do 10 września 2010 r.

Szczegółowe informacje uzyskać można w biurze Izby lub telefonicznie: 81 741 41 83

Konkurs wiedzy o bhp

W dniu 25 maja 2010 r. w siedzibie Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa w Lublinie odbył się międzyszkolny wojewódzki etap międzynarodowego konkursu wiedzy o bhp zorganizowany dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych o profilu budowlanym.

Organizatorami konkursu byli: Okręgowej Inspektorat Pracy w Lublinie, Lubelska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa, Kuratorium Oświaty w Lublinie oraz Lubelska Rada ds. Bezpieczeństwa Pracy w Budownictwie.

Komisja konkursowa, w skład której wchodziła przedstawiciele organizatorów, po ocenie części teoretycznej i praktycznej, wyłoniła laureatów. Zostali nimi: I miejsce – Magdalena Kawęcka z Zespołu Szkół Budowlanych w Biłgoraju; II miejsce – Adrian Filipczuk z Zespołu Szkół w Międzyrzeczu Podlaskim; III miejsce – Marcin Osiał z Zespołu Szkół Budowlanych i Geodezyjnych w Lublinie.

Zdobywcy dwóch pierwszych miejsc, będą reprezentowali Polskę na międzynarodowym konkursie, jaki odbędzie się we wrześniu br. w Haan koło Düsseldorfu, gdzie wystąpią także

Egzamin praktyczny...

Celem konkursu jest popularyzowanie wiedzy z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy wśród młodzieży szkół ponad gimnazjalnych w zawodach budowlanych – przyszłych pracowników i kadry budownictwa.

Konkurs przebiegał w dwóch etapach: szkolnym i międzyszkolnym. Do etapu międzyszkolnego zostało zakwalifikowanych 21 uczniów ze szkół o profilu budowlanym z całego województwa lubelskiego. Konkurs składał się z części teoretycznej, w której uczestnik odpowiadał na 30 pytań testowych oraz wykonywał jedno losowo wybrane zadanie praktyczne.

Egzamin pisemny

zespoły uczniów z innych państw europejskich m.in. Niemiec, Austrii, Włoch, Szwajcarii, Francji, Holandii, Belgii.

Pani Małgorzata Moskal i pan Paweł Tomaszowski z Janowa Lub. czekali na wyniki egzaminu pisemnego męża i żony oraz trzymali za nich przysłowiowe kciuki

Egzaminy pisemne na uprawnienia budowlane odbywają się we wszystkich izbach w kraju w tym samym dniu. W minionym roku w rezultacie przeprowadzonych egzaminów, branża budowlana w Polsce pozyskała 4 473 osoby uprawnione do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych.

Jakub Błażukiewicz, dyrektor biura LOIIB wita uczestników konkursu

Wodny pomnik myśli

– Należy do największych dzieł nie tylko w kraju naszym, ale i całej Europie, i czyni zaszczyt narodowi – pisał o Kanale Augustowskim w 1876 r. Wincenty Pol krakowski geograf, popularny poeta.

Kanał Augustowski jest drogą wodną przekraczającą główny europejski dział wodny między dorzeczami Wisły i Niemna. Jego budowa według projektu Ignacego Prądzyńskiego, rozpoczęta w 1824 i zakończona w 1838 r., była największą inwestycją gospodarczą Królestwa Polskiego. Była też pionierskim przedsięwzięciem budowlanym i inżynierskim w skali XIX - wiecznej Europy.

Jest to sztucznie utworzona śródlądowa droga wodna, która za pomocą systemu kanałów i śluz łączy Wisłę i Narew poprzez Biebrzę, Czarną Hańczę z Niemnem. Poprowadzona w granicach Kró-

łodzi około 150 tonowych o wymiarach 43,0 x 5,2 m i zanurzeniu około 1,20 m. W oparciu o ówczesne projekty francuskie przyjęto wymiary śluz komorowych długości 47,6 m i szerokości 6,4 m. Prądzyński zaprojektował 11 śluz. Podczas prowadzenia robót projekt był korygowany i zbudowano 18 śluz. Śluzy o spadkach w granicach 0,8-8,0 m były murowane z kamienia polnego, licowane cegłą na zaprawie z wapna hydraulicznego. Elementy ścian komory i głów narażone na uszkodzenia, jak np. przyczółki, wnęki wrót, progi i górne krawędzie komory śluzy, zostały oblicowane ciosami z piaskowca. Ściany

Śluza w Przewięzi

lestwa Polskiego i Cesarstwa Rosyjskiego miała za zadanie ominąć terytorium Prus i nałożone przez Prusy wysokie cła na Wisłę w transporcie do portów morskich. Z całej koncepcji budowy drogi wodnej od rzeki Biebrzy do portu morskiego w Windawie zrealizowano jedynie Kanał Augustowski.

Odcinek Niemen – Bałtyk, tak zwany Kanał Windawski, którego trasa biegła rzeką Dubisą i Windawą, został rozpoczęty w 1825 r., ale roboty przerwano w 1831 r. i nigdy już ich nie kontynuowano.

Budowa bez tajemnic

Twórca Kanału gen. Ignacy Prądzyński zaprojektował Kanał dla ruchu

i głowy śluz posadowiono na ruszcie pałowym, a dno komory w zależności od podłoża na odwróconych sklepieniach z kamienia, względnie na ruszcie drewnianym opartym na palach dębowych średnicy 40 cm. Śluzy otoczono ścianką szczelną drewnianą grubości 20 cm. Otwieranie i zamykanie wrót śluzowych odbywało się za pomocą belki – dźwigni tzw. dyszli o długości około 9 m. Napętnianie i opróżnianie komór odbywało się poprzez otwory we wrotach, zamykane zastawkami motylkowymi. Do regulowania stanów wody w Kanale służyło 20 upustów bocznych o świetle 2-21 m, konstrukcji drewnianej z zamknięciami w postaci zastawek lub zakładanych belek.

Gwiazdozbiór inżynierów polskich

Z budową Kanału była związana plejada najlepszych ówczesnych inżynierów polskich. Poza gen. Ignacym Prądzyńskim (patriota, strateg, teoretyk wojskowy), wyróżnili się: gen. Wojciech Chrzanowski (kartograf, szef sztabu armii powstańczej i piemonckiej, organizator powstań antycarskich na Zakaukaziu), podpułkownik Jan Paweł Lelewel (brat Joachima Lelewela, wybitny inżynier, architekt, naczelny inżynier kantonu Berno w Szwajcarii), Michał Przyrembel (inspektor generalny Komunikacji Lądowych i Wodnych, komisarz rządowy budowy Kolei Warszawsko-Wiedeńskiej), Wilhelm Kolberg (przyjaciel Fryderyka Chopina, inspektor Komunikacji Lądowych i Wodnych, największy autorytet techniczny epoki), Konstanty Jodko (naczelny inżynier Warszawy, główny specjalista od uszlupiania Wisły), Wojciech Korczakowski (autor największej ilości śluz).

Do dzisiaj przetrwały oryginalne kamienne tablice, wmurowane w ściany śluz, upamiętniające budowniczych tej niezwyklej drogi wodnej.

Dokument myśli technicznej

Kanał Augustowski przedstawia ogromną wartość historyczną jako dzieło dokumentujące polską myśl techniczną, wysoki poziom budownictwa hydrotechnicznego w XIX wieku. Bardzo udane rozwiązania konstrukcyjne obiektów kanałowych, zachowanie do dzisiaj pierwotnego systemu konstrukcji śluz komorowych włączają kanał do wybitnych zabytków techniki.

Ze względu na te wartości Kanał Augustowski z zespołem budowli i urządzeń składających się z jazów, mostów, obudowy brzegów, zabudowań służb obsługi, otoczenia krajobrazowego i roślinnego do 1000 m w terenie otwartym, decyzją Wojewody Suwalskiego z 1979 r., na całej swojej długości w granicach państwa, został wpisany do rejestru zabytków. Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 kwietnia 2007 r. (Dz. U. Nr 86 poz. 572) Kanał Augustowski został uznany za pomnik historii.

Utrzymanie i eksploatacja Kanału Augustowskiego

Po stronie polskiej

Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Warszawie administruje odcinkiem Kanału od rzeki Biebrzy do śluzy granicznej w Kurzyńcu, o długości 81,7 km.

technicznej

Nieodpowiednia konserwacja Kanału w końcu XIX w., a także zniszczenia wielu budowli i urządzeń Kanału w czasie działań wojennych, spowodowały zmiany niektórych odcinków. Przeprowadzone remonty i odbudowy oraz próby modernizacji, zwłaszcza na odcinku od Biebrzy do Augustowa, zmieniły pierwotny wystrój części obiektów. Zniszczone wrota drewniane śluz wymieniano na stalowe (Sosnowo, Borki, Białostrzegi, Augustów,

Na faszynie położono koronkę wiklinową. Porost ze świeżej wikliny, zastosowanie naturalnych materiałów sprawia, że ubezpieczenia te są dobrze wkomponowane w krajobraz i harmonizują z naturalną roślinnością.

Remonty śluz polegają na wzmocnieniu podłoża, głów i ścian oraz wymianie elementów kamiennych, odtworzeniu pierwotnego wystroju ścian komór śluzowych przez oblicowanie klinkierem prze-

Śluza Kurzynie

Swoboda), zamiast klinkieru stosowano beton lub kamień do licowania ścian. Nieumocnione brzegi Kanału ulegały szybkiemu niszczeniu na skutek wprowadzenia statków żeglugi o napędzie śrubowym. Nieodzownym okazało się wykonywanie na wielu odcinkach ubezpieczeń brzegowych kamiennych lub betonowych.

Od czasu uznania Kanału za zabytek, RZGW w Warszawie utrzymuje Kanał w sposób odpowiadający wymaganiom zapewniającym ochronę jego wartości zabytkowych, architektonicznych i krajobrazowych. Prace na Kanale dotyczą głównie remontów śluz, jazów, robót pogłębiarskich, ubezpieczeń brzegów, prac konserwatorskich.

Niemalże na całej długości Kanału wykonano roślinne ubezpieczenia brzegów. Umocnienie wykonano z pali drewnianych, zaś przestrzeń między brzegiem a linią pali wypełniono faszynadą. Wyprofilowane skarpy obsadzono krzewami.

strzeni między kamiennymi pilastami, rekonstrukcji drewnianych wrót. Przy niektórych śluzach odbudowano awanporty z pali drewnianych, z oczepem i oblicówką z desek, skarpy zaś odarniowano.

Śluza Paniewo

CZY WIESZ, ŻE ...

- * Kanał należy do najdłuższych sztucznych dróg wodnych w naszym kraju – długość 101,2 km, w tym na terytorium Polski 80 km.
- * Przekopy stanowią – 44,85 km, uregulowane koryta Netty i Czarnej Hańczy – 35,05 km, resztę zaś jeziora i stawy: Necko, Białe, Studzieniczne, Staw Gorczycki, Orle, Paniewo, Krzywe, Mikaszewo Duże i Małe, Mikaszówek.
- * Kanał od 80,00 km do 83,4 km jest jednocześnie częścią pasa granicznego pomiędzy Polską a Białorusią. Od 83,4 km do 101,2 km Kanał leży na terytorium Białorusi.
- * Pomiędzy miejscowościami Swoboda i Gorczyca, Kanał przekracza wododział Niemna i Biebrzy.
- * Kanał zasilany jest wodą z jeziora Serwy. Wyposażony jest w 18 śluz z tego na terytorium Polski 14. Od szczytowego stanowiska Kanału do rzeki Niemen spadek wynosi 39,5 m i pokonany jest przez 11 śluz. Do rzeki Biebrzy spadek wynosi 15,4 i pokonany jest przez 7 śluz.
- * Szerokość Kanału wynosi od 12 do 20 m, głębokość od 0,80 do 1,60 m. Parametry śluz: długość komory od 43,23 do 47,05 m; szerokość od 5,90 do 6,20 m.

ciąg dalszy na str. 16

ciąg dalszy ze str. 15

Ze względu na zły stan techniczny i zagrożenie bezpieczeństwa dwustopniowej śluzy w Paniewie, w latach siedemdziesiątych całkowicie przebudowano obiekt, przy zachowaniu zewnętrznego wystroju i kształtu starej śluzy. W ostatnich latach przeprowadzono natomiast generalne remonty z przywróceniem wystroju zabytkowego śluz w: Przewięzi, Gorczyca, Dębowie, Kurzyńcu, Kudrynkach i jazu w Wołkuszkach.

Stan techniczny pozostałych obiektów na Kanale wymaga bieżących remontów. Przewidywane są generalne remonty z przywróceniem charakteru i wystroju zabytkowego śluz i jazów w miejscowościach: Tartak, Mikaszówka, Perkuć, Borki.

Strażnicówki i zabudowania dla służby liniowej (znajdują się przy każdej śluzie) zostały wyremontowane przy zachowaniu pierwotnego stylu zabudowy. W miejsce starych budynków wybudowano według projektów Pracowni Konserwacji Zabytków budynki: w Przewięzi, Paniewie, Rygoli i w Tartaku.

Odcinek graniczny Kanału

Na podstawie porozumienia pomiędzy rządami: Rzeczypospolitej Polski i Republiki Białoruskiej, podpisanego w dniu 8 czerwca 2005 r., Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Warszawie przeprowadził prace rekonstrukcyjne następujących obiektów Kanału Augustowskiego:

- * jazu Wołkuszek, km 83,4, koszt robót 1 852 171 zł, (X 2005 r.-XI 2006 r.),
- * śluzy Kurzyniec, km 81,7, koszt robót 7 599 943 zł, (V 2005 r.-X 2007 r.),
- * śluzy Kudryniki, w km 77,4, koszt robót 5 131 589 zł, (VI 2005 r.-VI 2007 r.),
- * prace pogłębiarskie i ubezpieczeniowe na odcinku od km 77,0 do km 81,75 Kanału (VII 2006 r.-XII 2008 r.), koszt robót 11 262 244 zł.

Uroczyste otwarcie odcinka granicznego Kanału Augustowskiego odbyło się 18 maja 2009 r. przy śluzie Kurzyniec.

Po stronie białoruskiej

Na białoruskim odcinku Kanału o długości 18 km znajdują się trzy śluzy: w Dąbrówce, w Wołkuszkach i trzykomorowa śluza w Niemnowie oraz jazy służące do piętrzenia wody. Wszystkie te obiekty od II wojny światowej do 2004 r. nie były remontowane i konserwowane, a Kanał był zarośnięty i zamulony. Do ich odbudowy Białorusini przystąpili w 2004 r. na mocy Dekretu Prezydenta Białorusi. W realizację tego przedsięwzięcia zostały zaangażowane bardzo duże środki rzeczowe i finansowe. Obiekty zostały odbudowane,

a Kanał udrożniony. Prace zakończono w 2006 r.

Zielone Płuca Polski

Przez pierwszych 20 lat po wybudowaniu Kanału obsługiwał on dość duże przewozy, jednak po uruchomieniu linii kolejowej z Warszawy do Wilna stracił znaczenie. Był wykorzystywany prawie wyłącznie do spławu drewna. Funkcja trans-

Kanał Augustowski położony jest w sercu jednego z najbardziej atrakcyjnych krajobrazowo i przyrodniczo regionów Polski. W jego otulinie znajdują się dwa parki narodowe: Wigierski i Biebrzański. W bezpośrednim sąsiedztwie Kanału znajduje się 5 rezerwatów przyrody (florystyczne, krajobrazowe, ornitologiczne), a w najbliższym czasie projektuje się objęcie ochroną rezerwatową dalszych pięciu cennych

Jaz sucha Rzeczka

portowa Kanału skończyła się w 1990 r.

Obecnie znaczenie gospodarcze Kanału jest niewielkie. Stanowi on natomiast bardzo malowniczą i poznawczą pod względem przyrodniczym oraz zabytkowym trasę turystyczną. Współczesne formy użytkowania Kanału to: turystyka w szerokim pojęciu, sporty wodne i rekreacja wczasowa oraz gospodarka wodna dla potrzeb żeglugi i rolnictwa. Organizowane są przede wszystkim spływy kajakowe. Kanał uchodzi za jedno z piękniejszych ogniw szlaku wodnego W-W: jezioro Wigry – Warszawa, a także – krótszych tras kajakowych, określanych zbiorczym mianem „szlaku Czarnej Hańczy”.

Ostatnio dużą popularność zdobywa „szlak papieski”, prowadzący śladami papieża Jana Pawła II, który 9.06.1999 r. odbył podróż łączoną – samochodem i statkiem – z Wigier, gdzie zatrzymał się na dwa dni. Ojciec Św. przepłynął statkiem od Augustowa przez jeziora Necko, Białe i Stuzdienniczne do Sanktuarium Maryjnego w Studziennicznej, następnie Kanałem Czarnobrodzkim do śluzy Gorczyca.

Kanał Augustowski stanowi także jeden z odcinków Szlaku Wodnego im. Króla Stefana Batorego, który przebiega przez Wisłę Warszawską – Kanał Żerański – Kanał Królewski – Jezioro Zegrzyńskie – Narew – Biebrzę – Kanał Augustowski i dalej, aż do Niemna.

przyrodniczo terenów. Większa część puszczańskich lasów i jezior znajduje się w Obszarze Chronionego Krajobrazu „Puszcza i Jeziora Augustowskie”. Obszar Puszczy Augustowskiej oraz Wigierskiego Parku Narodowego ujęte są w systemie CORINE – ostoje przyrody o znaczeniu europejskim oraz w Krajowej Sieci Ekologicznej.

Kanał Augustowski budzi zachwyt i podziw dla wspaniałego zespolenia dzieła ludzkiej cywilizacji z otaczającą przyrodą. To dzieło pracy ludzkiej przyrody przyczyniło się do stworzenia Całości: Kanał, budowle hydrotechniczne, jeziora na szlaku, otoczenie Kanału tworzą dziś obraz pełen zadumy i słonecznego uroku. Trwają starania o wpisanie Kanału Augustowskiego na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturowego UNESCO.

HELENA MORAWSKA - CIESIELSKA
Regionalny Zarząd
Gospodarki Wodnej w Warszawie

Bibliografia:

„Kanał Augustowski Arcydzieło Rąk Ludzkich i Natury”. Wydawnictwo Młodkowski. Toruń 2005.

Helena Morawska – Ciesielska. „175 lat Kanału Augustowskiego”. Gospodarka Wodna 1998 r. nr 12, 1999 r. nr 1.

Świadczenie usług transgranicznych bez tajemnic

Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta, inżyniera budownictwa lub urbanisty, który prowadzi zgodnie z prawem działalność w zakresie tego zawodu w innym niż Rzeczypospolita Polska państwie członkowskim ma prawo do tymczasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu odpowiednio architekta, inżyniera budownictwa lub urbanisty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwanego dalej „świadczeniem usług transgranicznych”, bez konieczności uznawania kwalifikacji zawodowych.

1. Uwagi ogólne

Usługi, zgodnie z prawem wspólnotowym, są to czynności, które mają charakter czasowy i transgraniczny i jednocześnie nie są objęte regulacjami dotyczącymi swobody przepływu kapitału, towarów i osób.

Zgodnie z art. 50 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską – TWE, usługi obejmują przede wszystkim działalność o charakterze:

- * przemysłowym,
- * działalność handlową,
- * działalność rzemieślniczą,
- * wykonywanie wolnych zawodów.

Według ogólnej zasady, usługa polega na wytworzeniu nowego dobra, co związane jest z potrzebą posiadania fachowej wiedzy i potencjału wykonawczego. Dotyczy to większości prac, które można świadczyć na podstawie umów cywilnych, przede wszystkim umów o dzieło.

Usługa świadczona w ramach transgranicznego świadczenia usług, z założenia jednorazowa, musi być ograniczona pod względem zakresu rzeczowego i czasu.

Swoboda świadczenia usług opiera się na tymczasowości. Oznacza to, że usługodawca świadczy usługę w innym kraju UE przez określony czas, a więc działalność ta nie ma charakteru ciągłego, ani stałego. Usługodawca posiadający przedsiębiorstwo założone w jednym państwie członkowskim, może tymczasowo świadczyć usługę w innym kraju UE.

Zgodnie z art. 20a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2001 r., Nr 5, poz. 42 z późn. zm.) dodanymi prze-

W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (ETS) wielokrotnie pojawiała się jednak kwestia definicji tych pojęć. Z orzecznictwa wynika, że ograniczenie czasowe uznane byłoby za

Podstawą transgranicznego świadczenia usług powinien być dobrze skonstruowany kontrakt zawarty z usługobiorcą zagranicznym, zlecającym wykonanie określonej usługi

pisami ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów oraz ustawy Prawo budowlane (Dz. U. Nr 210, poz. 1321):

– Obywatel państwa członkowskiego posiadający kwalifikacje zawodowe architekta, inżyniera budownictwa lub urbanisty, który prowadzi zgodnie z prawem działalność w zakresie tego zawodu w innym niż Rzeczypospolita Polska państwie członkowskim ma prawo do tymczasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu odpowiednio architekta, inżyniera budownictwa lub urbanisty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwanego dalej „świadczeniem usług transgranicznych”, bez konieczności uznawania kwalifikacji zawodowych.

Z treści przywołanego art. 20a ust. 1 wynika, że usługa transgraniczna powinna być wykonywana przejściowo i musi być czasowo ograniczona.

naruszenie swobody świadczenia usług.

Ocena, jak długo można świadczyć usługę, zależy od warunków funkcjonowania usługodawcy i nie można zdefiniować ogólnych granic jej trwania. Usługa świadczona w innym państwie nie może przeważać nad działalnością prowadzoną w państwie rejestracji.

Podstawą transgranicznego świadczenia usług powinien być dobrze skonstruowany kontrakt (np. umowa o dzieło) zawarty z usługobiorcą zagranicznym, zlecającym wykonanie określonej usługi. W umowie tej strony określają m.in. zakres usługi, sposób jej wykonania, warunki, termin oraz miejsce wykonania usługi. Treść takiej umowy będzie decydować o ocenie, czy mamy tu do czynienia z usługą transgraniczną, czy z inną formą prowadzenia działalności gospodarczej, ukrytą formą zatrudnienia lub wynajęcia pracowników.

ciąg dalszy na str. 18

ciąg dalszy ze str. 17

Usługodawcy świadczącemu usługi transgraniczne przysługują prawa, które nie mogą być ograniczane przez państwa członkowskie.

Na podstawie orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości zostało ustalone, że:

- * nie można żądać od usługodawcy założenia siedziby na terenie państwa, gdzie ma być świadczona usługa,
- * zabroniony jest wymóg, aby personel kluczowy posiadał stałe miejsce zamieszkania na terenie państwa, gdzie świadczona jest usługa,
- * nie można wymagać od usługodawcy, żeby płacił składki ubezpieczeniowe za swoich pracowników w kraju świadczenia usług, jeśli ma już opłacone składki w państwie macierzystym,
- * niedozwolone jest żądanie uzyskania zezwolenia na świadczenie niektórych usług bez wzięcia pod uwagę rękopisami należytego wykonania usługi już zagwarantowanej w kraju macierzystym, gdzie usługodawca ma siedzibę,
- * pewne dodatkowe ograniczenia mogą dotyczyć usług o szczególnym charakterze, jak np. usługi medyczne, jednak również wtedy państwo ma obowiązek wziąć pod uwagę, że usługodawca daje gwarancje właściwego wykonania usługi w państwie swojej siedziby.

Usługa transgraniczna powinna być wykonywana przejściowo i musi być czasowo ograniczona

Usługodawcy świadczącemu usługi transgraniczne przysługują prawa, które nie mogą być ograniczane przez państwa członkowskie

2. Dokumenty, jakie powinien złożyć usługodawca

Przed rozpoczęciem świadczenia usług transgranicznych, po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, inżynier budownictwa przedkłada właściwej ze względu na miejsce zamierzonego wykonywania czynności okręgowej radzie izby:

- 1) pisemne oświadczenie o zamiarze świadczenia danej usługi, zawierające informacje:
 - * rodzaju czynności zawodowych, jakie zamierza wykonywać,
 - * o miejscu i przybliżonym terminie ich rozpoczęcia,
 - * o posiadanym ubezpieczeniu lub innych środkach indywidualnego lub zbiorowego ubezpieczenia w odniesieniu do odpowiedzialności zawodowej,
- 2) dokument potwierdzający obywatelstwo,
- 3) zaświadczenie wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego, że inżynier budownictwa wykonuje faktycznie i zgodnie z prawem zawód lub działalność w tym państwie członkowskim oraz, że w momencie składania zaświadczenia nie obowiązuje go za-

kaz, nawet tymczasowy, wykonywania zawodu lub działalności,

- 4) dokumenty potwierdzające kwalifikacje zawodowe w tym dokument potwierdzający tytuł zawodowy nadany w państwie członkowskim, w którym usługodawca uzyskał kwalifikacje do wykonywania tego zawodu,
- 5) kontrakt lub tą jego część, która pozwoli radzie okręgowej na dokonanie oceny przedmiotu działalności, okresu oraz miejsca świadczenia usługi,
- 6) dokumenty pozwalające ocenić, czy usługa świadczona w Polsce nie przeważa nad działalnością prowadzoną w państwie rejestracji.

Inżynier budownictwa zamierzający świadczyć usługi transgraniczne w kolejnych latach, przedkłada wskazane oświadczenie ponownie raz w roku.

Powyższe dokumenty winny być przetłumaczone przez tłumacza przysięgłego na język polski.

Mat. opr. na podst. informacji PIIB

Azbest – „cichy morderca”

Zrównoważone budownictwo będące wyrazem troski o dobro dzisiejszych i przyszłych użytkowników zawiera przesłanie usuwania zagrożeń będących konsekwencją działań człowieka. Takim zagrożeniem są wbudowane wyroby zawierające azbest.

Stanisław Bicz

W Polsce jeszcze przed wstąpieniem do Unii Europejskiej wydano przepisy zabraniające produkcji, stosowania i importu większości wyrobów zawierających azbest oraz określono zasady użytkowania, usuwania i oceny wbudowanych w poprzednich latach wyrobów azbestowych. Obecnie kontynuowane są działania legislacyjne i organizacyjne mające na celu doprowadzenie ochrony organizmu człowieka przed azbestem, do pełnej zgodności z dyrektywami unijnymi i podpisanymi konwencjami.

Szkodliwość azbestu dla zdrowia ludzkiego

Azbest jest nazwą handlową grupy minerałów włóknistych, które pod względem chemicznym są uwodnionymi krzemianami magnezu, żelaza, wapnia i sodu. Chorobotwórcze działanie azbestu powstaje w wyniku wdychania włókien, zawieszonych w powietrzu. Dopóki włókna nie są uwalniane do powietrza i nie występuje ich wdychanie, wyroby z udziałem azbestu nie stanowią zagrożenia dla zdrowia. Na występowanie i typ patologii wpływa rodzaj azbestu, wymiary tworzących go włókien i ich stężenie oraz czas szkodliwego oddziaływania. Biologiczna agresywność pyłu azbestowego jest zależna od stopnia penetracji i liczby włókien, które uległy retencji w płucach, jak również od fizycznych i aerodynamicznych cech włókien.

Szczególne znaczenie ma w tym przypadku średnica włókien. Włókna cienkie, o średnicy poniżej 3 mikrometrów przenoszone są łatwiej i docierają do końcowych odcinków dróg oddechowych, podczas gdy włókna grube, o średnicy powyżej 5 mikrometrów zatrzymują się w górnych odcinkach dróg oddechowych. Skręcone włókna chryzo-

tylu o dużej średnicy, mają tendencję do zatrzymywania się wyżej, w porównaniu z igłowymi włóknami azbestów amfibolowych, z łatwością przenikających do obwodowych części płuc.

Największe zagrożenie dla organizmu ludzkiego stanowią włókna respirabilne, to znaczy takie, które mogą występować w trwałej postaci w powietrzu i przedostawać się z wdychanym powietrzem do pęcherzyków płucnych. Są one dłuższe od 5 mikrometrów, mają grubość mniejszą od 3 mikrometrów a stosunek długości włókna do jego grubości nie jest mniejszy niż 3:1. Ze względu na to, że włókna azbestu chryzotylowego są łatwiej zatrzymywane w górnych partiach układu oddechowego, w porównaniu z włóknami azbestów amfibolowych oraz ze względu na fakt, że są także skuteczniej usuwane z płuc, narażenie na kontakt z azbestem amfibolowym niesie ze sobą ryzyko zdrowotne.

Mimo istnienia normatywów higienicznych dla stężenia włókien azbestu w powietrzu nie można określić dawki progowej pyłu dla działania rakotwórczego azbestu.

Narażenie zawodowe na pył azbestowy może być przyczyną następujących chorób układu oddechowego:

- * pylicy azbestowej (azbestozy),
- * łagodnych zmian opłucowych,
- * raka płuc (najpowszechniejszego

nowotworu złośliwego powodowanego przez azbest),

- * między błoniaków płucnej i otrzewnej.

Znacznymi ośrodkami skażeń środowiska pyłem azbestu są tak zwane „dzikie wysypiska odpadów” – szczególnie w lasach na odkrytych, niezabezpieczonych wyrobiskach, gdzie składowane są usunięte wyroby azbestowe. Pylenie azbestu ma też miejsce – w coraz większym stopniu – z uszkodzonych powierzchni płyt na dachach i elewacjach budynków.

Niepokój może budzić fakt, że usuwanie z dachów i elewacji wyrobów

W nowoczesnym budownictwie mieszkaniowym zabrania się stosowania materiałów budowlanych zawierających azbest

zawierających azbest przez przypadkowe, nieprofesjonalne firmy, zwiększa tylko zagrożenie pyłem azbestowym dla mieszkańców.

ciąg dalszy na str. 20

ciąg dalszy ze str. 19

Odrobina historii

Azbest znany jest od kilku tysięcy lat. Szerokie jego zastosowanie nastąpiło w wyniku rewolucji przemysłowej w okresie ostatnich 100 lat. Stosowany był w produkcji około 3000 wyrobów przemysłowych, przede wszystkim do produkcji wyrobów budowlanych, szczególnie płyt dachowych i elewacyjnych, a także rur. Z uwagi na swoje niewątpliwe zalety, jak odporność na wysokie temperatury, działanie mrozu, działanie kwasów, substancji żrących a także elastyczność itp. wykorzystywany był chętnie jako cenny surowiec również w Polsce.

Według szacunków z 2000 r. na terenie kraju znajdowało się ogółem ponad 15 tys. ton wyrobów zawierających azbest. W nagromadzeniu azbestu przodowały województwa: lubelskie i mazowieckie, w których szacunek wynosił powyżej 2 mln ton.

Trwałość płyt azbestowo-cementowych określa się na około 30 lat, natomiast okres eksploatacji innych wyrobów jest z reguły krótszy.

Klasyfikacja wyrobów zawierających azbest

Wyroby zawierające azbest klasyfikowane są w dwóch klasach, przyjmując jako kryterium zawartość azbestu, stosowane spoiwo oraz gęstość objętościową wyrobu.

Klasa I obejmuje wyroby o gęstości objętościowej mniejszej od 1000 kg/m³ definiowane jako „miękkie”, zawierające powyżej 20% (do 100%) azbestu.

Wyroby te łatwo ulegają uszkodzeniom mechanicznym, czemu towarzyszy znaczna emisja włókien azbestu do otoczenia. Najczęściej stosowanymi w tej klasie były wyroby tekstylne z azbestu używane przez pracowników w celach ochronnych, koce gaśnicze, szczeliwa plecione, tektury uszczelkowe m.in. w sprzęcie AGD, płytki podłogowe PCW oraz materiały i wykładziny cierne.

Wielkości produkcji wymienionych wyrobów oraz ilości aktualnie użytkowane są trudne do oszacowania.

Klasa II obejmuje wyroby o gęstości objętościowej powyżej 1000 kg/m³ definiowane jako „twarde”, zawierające poniżej 20% azbestu. W wyrobach tych

włókna azbestowe są mocno związane, a w przypadku mechanicznego uszkodzenia (np. pęknięcia) ma miejsce stosunkowo niewielka emisja azbestu do otoczenia w porównaniu z wyrobami klasy I. Natomiast niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzi i środowiska stwarza mechaniczna obróbka tych wyrobów (cięcie, wiercenie otworów) oraz rozbijanie w wyniku zrzucania z wysokości w trakcie prac remontowych.

Z zaliczanych do tej klasy wyrobów najbardziej w Polsce rozpowszechnione są płyty azbestowo-cementowe fałdowe oraz płyty azbestowo-cementowe „karo” stosowane jako pokrycia dachowe, szczególnie na terenach wiejskich oraz płyty płaskie wykorzystywane na elewacje w budownictwie wielokondygnacyjnym na osiedlach miejskich.

W znacznie mniejszych ilościach produkowane i stosowane były inne wyroby azbestowo-cementowe, z których należy wymienić przede wszystkim rury służące do wykonywania instalacji wodociągowych i kanalizacyjnych oraz w budownictwie jako przewody kominowe i zsypy.

Bezpieczne użytkowanie i usuwanie wyrobów zawierających azbest

Zgodnie z przepisami właściciel lub zarządca nieruchomości, a także obiektu, urządzenia budowlanego, instalacji lub innego miejsca zawierającego azbest ma obowiązek przeprowadzania kontroli stanu wyrobów azbestowych.

Terminy tych kontroli wynikają z poprzednich ocen tych wyrobów, zaś w odniesieniu do obiektów budowlanych dodatkowo wchodzi w zakres kontroli jednorocznych części obiektów narażonych na szkodliwe wpływy czynników atmosferycznych.

Wszyscy znani producenci płyt azbestowo-cementowych, stosowanych przede wszystkim w budownictwie, określali czas użytkowania swoich wyrobów na 30 lat. Wynikało to z kilkudziesięcioletnich doświadczeń w użytkowaniu płyt wytwarzanych powszechnie stosowaną tzw. mokrą metodą produkcji (metodą Hatschek'a).

Ważną sprawą był montaż i konserwacja. Postępowanie zgodne z instrukcją producenta miało istotne znaczenie, gdyż na ogół brakowało wyspecjalizowanych wykonawców pokryć dachowych z płyt

azbestowo-cementowych, a na terenach wiejskich z reguły wbudowywano je systemem „gospodarczym”. W związku z powyższym przy kryciu większości dachów występowały liczne błędy montażu powodujące pęknięcie płyt oraz ich odkształcanie, co skutkuje krótszym okresem ich eksploatacji. Takie wyroby powinny być usuwane przed upływem 30 lat.

Prawidłowo położone i zamontowane płyty, pomalowane farbą akrylową oraz konserwowane co 5 do 7 lat, praktycznie mogą być użytkowane ponad 30 lat. Takich płyt jest w Polsce bardzo mało i stanowią one śladową ilość w ogólnej masie pokryć dachowych z azbesto-cementu.

Przy wykonywaniu elewacji stosowano płaskie płyty azbestowo-cementowe. Płyty, w większości pomalowane farbą akrylową, montowane były przez wyspecjalizowane przedsiębiorstwa. Wyroby te produkowane tzw. metodą suchą posiadają gorsze parametry mechaniczne w porównaniu z płytami wytwarzanymi metodą mokrą, stąd nie można zakładać dłuższego okresu ich eksploatacji niż przyjęte 30 lat.

Stopień ich korozji zależy od czasu użytkowania, jak i od czynników atmosferycznych, charakterystycznych dla danego obszaru. W regionach przemysłowych jest on 4-krotnie większy w porównaniu z terenami niezanieczyszczonymi oraz 2-krotnie większy na obszarach wielkomiejskich. Natomiast płyty pomalowane i konserwowane wykazują odporność na działanie czynników atmosferycznych.

Tak więc, wiek płyt niemalowanych i stopień ich korozji pozostają w prostej zależności. Odnosząc się do warunków polskich można określić, że 30 lat użytkowania szarej, niemalowanej płyty dachowej oraz malowanej płyty elewacyjnej stanowi graniczny okres ich bezpiecznego użytkowania.

STANISŁAW BICZ

Opracowano na podstawie materiałów Instytutu Techniki Budowlanej

Na budowie za granicą

Wśród osób, które podejmują pracę za granicą dość liczną grupę stanowią inżynierowie i technicy. Studenci wyższych uczelni technicznych także chętnie pracują w czasie wakacji poza krajem. Na co powinniśmy zwrócić uwagę podejmując pracę za granicą przedstawiamy w tym artykule.

Pośrednictwem pracy za granicą zajmują się wojewódzkie urzędy pracy. Jeśli zdecydowałeś się na prywatnego pośrednika, sprawdź, czy posiada on certyfikat Ministerstwa Gospodarki i Pracy lub ministerstwa właściwego do spraw pracy w danym państwie. Pośrednik nie może pobierać żadnych prowizji dla siebie, może obciążyć klienta jedynie faktycznie przez siebie poniesionymi kosztami. Nie może żądać kaucji i na wszystko musi posiadać faktury.

Należy uważać na oferty pracy znajdujące się w prasie i Internecie, które zawierają tylko numer kontaktowy – często służą one naciąganiu naiwnych. Zanim skorzystasz z usług pośrednika, sprawdź – na przykład w serwisie EURES – czy firma naprawdę istnieje i czym się zajmuje.

Dokumenty dla pośrednika

Przystępując do szukania zagranicznych ofert pracy u pośrednika, przygotuj komplet następujących dokumentów:

- * CV i list motywacyjny (po polsku i w języku obcym). Niekiedy należy też dostarczyć formularz, który można znaleźć na stronie internetowej pośrednika,
- * zdjęcie paszportowe,
- * kopie świadectw ukończenia szkoły lub uzyskania kwalifikacji zawodowych,
- * wyniki badań zdrowotnych, zwłaszcza gdy twoja praca będzie wymagać kontaktów z klientem,
- * kopię paszportu.

Przed wyjazdem do pracy na terytorium innego państwa członkowskiego zwróć się do terenowej jednostki ZUS o wydanie odpowiednich formularzy:

- * E 101 – dla pracowników, osób pracujących na własny rachunek oraz urzędników państwowych w innym kraju,
- * E 102 – w przypadku przedłużenia okresu oddelegowania pracownika lub prowadzenia działalności na własny rachunek powyżej 12 miesięcy.

Szczegółowe wymogi, jakie należy spełnić w celu otrzymania tych formularzy znajdują się na stronie internetowej ZUS: www.zus.pl.

Ubezpieczenia

- * Możesz być ubezpieczony tylko w jednym kraju, nawet jeśli pracujesz w kilku państwach Unii jednocześnie.
- * Zazwyczaj podlegasz ubezpieceniom

społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu tam, gdzie wykonujesz pracę.

- * Pracując w kilku państwach jednocześnie:

- jeżeli jednocześnie wykonujesz pracę najemną w kilku państwach, w zależności od sytuacji, możesz podlegać albo przepisom państwa, w którym masz miejsce zamieszkania, albo państwa, w którym siedzibę ma przedsiębiorstwo albo pracodawca, z którym zawarłeś umowę,

- jeżeli prowadzisz działalność na własny rachunek na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich, wówczas podlegasz ustawodawstwu ubezpieceniowemu tego państwa, na terytorium którego zamieszkujesz, jeżeli wykonujesz jakąkolwiek część swojej działalności na terytorium tego państwa,

- jeżeli wykonujesz jednocześnie pracę najemną i pracę na własny rachunek na terytoriach różnych państw członkowskich, podlegasz co do zasady ustawodawstwu tego państwa, na terytorium którego wykonujesz pracę najemną.

- * Zgodnie z przepisami wspólnotowymi, jeśli masz ubezpieczenie zdrowotne w którymś z krajów Unii, możesz korzystać z opieki zdrowotnej w pełnym zakresie lub ze świadczeń natychmiast koniecznych.

Opieka zdrowotna

Opieka zdrowotna w pełnym zakresie – to prawo do wszystkich świadczeń leczniczych przysługujących w procesie leczenia i powrotu do zdrowia przewidzianych przez ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym tą opieką cię objęto.

Świadczenia natychmiast konieczne – to świadczenia lecznicze niezbędne do ratowania twojego zdrowia i życia. Są udzielane w razie nieszczęśliwych wypadków, urazów a także w przypadku nagłych zachorowań, jak np. ból gardła, gorączka, kaszel.

- * Zaświadczeniem potwierdzającym prawo do uzyskania nieodpłatnych świadczeń leczniczych w kraju zamieszkania jest formularz E 106 – aby go otrzymać, należy zarejestrować się w instytucji ubezpieczenia zdrowotnego kraju zatrudnienia.

ADRESY PRZYDATNYCH STRON INTERNETOWYCH PO POLSKU

<http://www.praca.gov.pl>

serwis informacyjny polskich urzędów pracy. Na stronie znajduje się lista koncesjonowanych pośredników, którzy mają odpowiednie zezwolenia na pośrednictwo pracy za granicą.

<http://europe.justlanded.com/polski>

europejski serwis zawierający przydatne informacje dla osób podejmujących pracę za granicą.

<http://www.eures.praca.gov.pl>

oficjalny serwis Europejskich Służb Zatrudnienia. Można tu znaleźć ogłoszenia o miejscach pracy, stypendiach, praktykach i stażach. Interaktywna część strony pozwala na zadawanie pytań doradcom.

- * Pracownik delegowany do pracy na terytorium innego państwa podlega w zakresie ubezpieczenia zdrowotnego prawu państwa, w którym stale mieszka.
- * Bezrobotni i towarzyszący im członkowie rodzin, którzy wyjadą do kraju UE by szukać pracy, mają prawo do świadczeń zdrowotnych w pełnym zakresie w każdym z tych państw. Muszą jednak:
 - być ubezpieczeni w jednej z kas chorych kraju pochodzenia,
 - być zarejestrowani jako poszukujący pracy, przez co najmniej 4 tygodnie we właściwym ze względu na miejsce zamieszkania lub pobytu, urzędzie pracy,
 - pobierać zasiłek dla bezrobotnych.

Stawka podatku od dochodów osobistych w państwach UE

Polska podpisała ze wszystkimi krajami UE umowy dotyczące unikania podwójnego opodatkowania dochodów. Pracownik uiszcza podatek jedynie w kraju, gdzie jest zatrudniony, według obowiązującej tam ordynacji podatkowej.

Wielka Brytania, Irlandia i Szwecja to jedyne kraje unijnej piętnastki, które nie wprowadziły żadnych ograniczeń w sprawie pracy dla mieszkańców krajów przystępujących do Wspólnoty. Od dnia akcesji możesz również bez ograniczeń podejmować pracę w siedmiu nowych krajach członkowskich (na Litwie, Łotwie, w Estonii, Czechach, Słowacji, Słowenii i na Węgrzech) oraz w Islandii, państwie stowarzyszonym z UE.

Opr. na podst. informacji Państwowej Inspekcji Pracy; www.pip.gov.pl

Estetyka i funkcjonalność drogowych

Podstawą właściwego funkcjonowania współczesnej i stale rozwijającej się gospodarki jest nowoczesna infrastruktura techniczna. Jednym z głównych jej elementów jest sprawna i dostosowana do coraz większych i trudniejszych zadań sieć drogowa i zlokalizowane na niej obiekty inżynierskie, w skład których wchodzi: mosty, wiadukty, estakady, kładki dla pieszych i tunele. Są to urządzenia, bez których nie można sobie obecnie wyobrazić prawidłowego, a przede wszystkim efektywnego rozwoju gospodarki, począwszy od przedsiębiorstw przemysłowych, aż do najmniejszego nawet gospodarstwa domowego.

W miarę postępu i urbanizacji kraju, rola tej infrastruktury stale rośnie, stawiając coraz to nowe warunki. Ponieważ proces rozwoju stale trwa, w jego wyniku powstają doskonalsze urządzenia, a przede wszystkim środki transportu, które pomagają nam żyć, poruszać się i skuteczniej produkować. Niestety, rozwój ów często wymykający się spod kontroli sprawia, że człowiek coraz bardziej izolowany jest od przyrody. Cierpi na tym również środowisko naturalne. W wielu przypadkach jest to tzw. „zło konieczne”, bowiem istnienie człowieka obecnie, w dużym stopniu uzależnione jest od sprawnego funkcjonowania wielu różnych instalacji technicznych. Dlatego też człowiekowi nie pozostaje nic innego, jak pogodzić się z istnieniem tych instalacji i ich stałą rozbudową, choć w wielu przypadkach przychodzi mu to bardzo trudno.

W aspekcie przedstawionych uwarunkowań nie należy jednak zapominać, że ta ogromna rola infrastruktury komunikacyjnej, to nie tylko sieć dróg głównych, z reguły tranzytowych, ale również tych, które obsługują najdalsze zakątki kraju. Na drogach tych zlokalizowanych jest około 70% ogólnego stanu obiektów inżynierskich – głównie mostów.

Funkcjonowanie obiektów inżynierskich

Omawiając tak istotne problemy, nie chcąc uniknąć uogólnień, uwagę kieruję głównie na te elementy infrastruktury komunikacyjnej, które są jej ważnymi ogniwami. Mianowicie nie tylko na obiekty mostowe, ale również na inne budowle inżynierskie wchodzące w jej skład.

Analizując rozwój budownictwa komunikacyjnego na świecie, nie pomniejszając roli mostów, które są jednak najważniejszymi obiektami, należy w większym stopniu niż dotychczas rozważyć budowę wiaduktów, estakad,

kładek dla pieszych i tam, gdzie pozwalają na to warunki terenowe, tunele.

W przypadku np. estakad pozwoli to nie tylko na uniknięcie wykonania potężnych nasypów, ale w znacznym stopniu przyczyni się do ochrony środowiska. Są jednak i inne czynniki często przemawiające za budową tego typu obiektów. Estakada na przykład w odróżnieniu od mostu, który z reguły zawęży dolinę, zbliża wiele osób poruszających się po terenie. Jej otwarte wnętrze może być wykorzystane, szczególnie na terenie zurbanizowanych aglomeracji miejskich. Również coraz częściej przemawiają za tym względy ekonomiczne, gdyż koszty budowy estakad są zbliżone, a często uwzględniając powierzchnie zajętych pod ich zabudowę terenów, są zdecydowanie mniejsze. Przykład nowoczesnej estakady to nowo oddany do użytku most z estakadą w ciągu drogi ekspresowej S – 69 w miejscowości Milówka.

Projektując te budowle należy pamiętać, że istnieją również ich negatywne skutki, np. estakady budowane na terenach pozamiejskich w ciągach dróg przechodzących przez niewielkie osady, których wysokość przewyższa znacznie otaczającą zabudowę i towarzyszącą jej zielen. Wówczas ich konstrukcja z uwagi na bliskość z budynkami jest wielce niekorzystna.

Kolejnym przykładem postępu w rozwoju infrastruktury komunikacyjnej jest budowa tuneli. Ich powstawanie wymuszają przede wszystkim intensywnie zurbanizowane tereny, ubogie w niezbędną przestrzeń do zlokalizowania inżynierskich budowli naziemnych. Istnieją również i inne czynniki, o których należy pamiętać: coraz większa ilość terenów, które podlegają ścisłej ochronie. Ochrona taka dotyczy np. terenów mieszkalnych jako przestrzeni życiowej, gdzie na drodze nowych inwestycji komunikacyjnych staje ko-

nieczność zabezpieczenia przed hałasem, drganiami i emisją spalin. Podobnie jest w przypadku terenów cennych ekologicznie i świadomości ich wartości, która jest obecnie coraz większa.

Z tych też przedstawionych powodów budownictwo tunelowe rozwija się szeroko na całym świecie, a rozwój cywilizacyjny i gospodarczy państw dodatkowo je stymuluje. Innym ważnym czynnikiem tego rozwoju to postęp techniczny i technologiczny, dotyczący metod budowy, stosowanych materiałów, a przede wszystkim sektora maszynowego. Podejmując w naszym kraju dyskusję na ten temat, można często spotkać się z obawami projektantów, a również inwestorów – wynikają one z braku tradycji i doświadczeń w zakresie tego typu budownictwa. Argumenty te należy uznać za niesłuszne. Nie do przecenienia są bowiem doświadczenia w budownictwie podziemnym polskich specjalistów i firm wywodzących się z górnictwa. W dzisiejszej sytuacji społeczno-gospodarczej argument o wykorzystaniu kadry z restrukturyzacji górnictwa w podziemnym budownictwie komunikacyjnym nabiera znaczenia społecznego i makroekonomicznego.

W ostatnich latach w wyniku wdrażania nowych konstrukcji w życie, rozpoczęto budowę obiektów mostowych ze stalowych blach falistych. Konstrukcje te dzięki wielu zaletom technologicznym są coraz bardziej powszechnie stosowane na terenie województwa lubelskiego, jak też miasta Lublina. Doświadczenia w zakresie produkcji powłok, z których są montowane mosty i tunele, mają co prawda stuletnią tradycję, jednak problemy powstające na etapie projektowania, budowy i utrzymania obiektów inżynierskich są ciągle rozwiązywane. Przyczyną tego są coraz większe rozpiętości powłok i modyfikacje ich kształtów. Wyniki np. badań obiektów gruntowo-powłokowych przepro-

obiektów inżynierskich

wadzone przez polskich inżynierów, wskazują na ich dużą nośność i sztywność, pomimo stosowania cienkich blach falistych. Te zalety uzyskuje się dzięki konstrukcyjnym właściwościom zasypki gruntowej.

Estetyka obiektów mostowych

Zjawiskiem szczególnie pozytywnym jest przywiązywanie coraz większej wagi do estetyki wielu nowo wybudowanych obiektów mostowych, ale również tych, na których są wykonywane prace remontowe o charakterze kompleksowym. Dotyczy to elementów konstrukcyjnych, jak również elementów wyposażenia. Obecnie w wielu przypadkach nie wystarczy już, by obiekt był poprawnie funkcjonalny. Żąda się od projektantów (a w dużym stopniu jest to ich własna inwencja) konstrukcji nowatorskich nie tylko w sferze materiałowo-technologicznej, ale również poprawności formy.

Na potwierdzenie tej potrzeby należy przytoczyć słowa wybitnego konstruktora mostów, prof. Józefa Głomba: „Każde dzieło inżynierskie, a zwłaszcza most, jest lokowany w przestrzeni nie tylko w sensie fizycznym, ale również psychicznym. Jest to określone miejsce, środowisko przyrodnicze i architektoniczne, ale jest również przestrzeń społeczna, co oznacza uwzględnienie sposobu myślenia, patrzenia zbiorowości ludzkiej, która będzie z tego obiektu korzystać bezpośrednio przejeżdżając lub pośrednio patrząc. Innymi słowy trzeba tę nową formę przestrzenną ulokować w określonym układzie kulturowym. I co najważniejsze to lokowanie dzieła inżynierskiego w przestrzeni kulturowej musi być pomyślane szeroko. Ma dotyczyć dnia dzisiejszego, ale również tego, co przyniesie czas”.

Nawiązując do przedstawionych myśli i umiejscawiając je w obecnej rzeczywistości, można wyciągnąć wnioski, iż już w wielu przypadkach są one zbliżone, a w innych zupełnie zbieżne w zakresie konstrukcji, jak również formy budowanych obecnie obiektów mostowych. W coraz większym stopniu o kształcie konstrukcji i jej formie, decyduje chęć jak najlepszego wykorzystania nowych technologii i materiałów. Jednak najbardziej zauważalne to zjawisko jest tam, gdzie są one najbardziej efektywne. Wynika z tego, że we współcze-

snym projektowaniu technologia budowy jest jednym z ważnych czynników, ale już nie najważniejszym. Technologię bowiem powinno się dobierać do różnych form konstrukcji i ją doskonalić, w połączeniu z czynnikami mającymi przede wszystkim wpływ na trwałość, a co za tym idzie - niezawodność eksploatacyjną, a tym samym niskie koszty utrzymania. Pod żadnym pozorem nie należy pomijać czynników, które mają wpływ na estetykę obiektu

Nowy most przez Wisłę w Puławach to budowla o wysokich walorach estetycznych

jako całości oraz elementów wyposażenia, które dla użytkownika, a tym samym obserwatora są najbardziej widoczne.

Chcąc, aby nowo budowane obiekty i te, na których wykonywane są prace remontowe zasługiwały na miano obiektów, które będą spełniały wyżej wymienione kryteria, a więc będą obiektami konstrukcyjnie poprawnie rozwiązanymi, a przy tym nie będą pominięte walory estetyczne - jeszcze jednym z warunków jest prawidłowe wpisanie obiektu w otoczenie. Należy jednak pamiętać, że widoczność obiektu nie zależy tylko od jego otoczenia, ale również tła, na którym występuje jego sylwetka.

Nie tylko jednak te cechy charakteryzują obecnie budowane duże obiekty mostowe, jak np. most przez Wisłę w Puławach, ale również wiele mostów małych, na których są wykonywane prace remontowe.

Ochrona środowiska, a problemy utrzymania

Jednym z podstawowych warunków utrzymania obiektów mostowych, poza ich bezpieczeństwem i estetyką, jest ochrona środowiska. O ile, przy budowie nowych obiektów i podczas prowa-

dzonych prac remontowych wymogi te są już w dużym stopniu przestrzegane, to niestety na wielu obiektach istniejących występuje w tym zakresie jeszcze szereg, niekiedy bardzo poważnych, nieprawidłowości. Dotyczą one przede wszystkim obiektów zlokalizowanych w ciągach dróg samorządowych, a co jest szczególnie niepokojące również w aglomeracjach miejskich, często pod okiem bezpośrednich ich zarządców.

Dotyczą również wadliwego sposobu odprowadzania wód opadowych z jezdni obiektów i ze stref bezpośrednich dojazdów. Jest to z jednej strony wynik złe zaprojektowanego systemu odwodnienia, ale częściej zaniedbanych rur spustowych, a więc braku utrzymania.

W celu wyeliminowania tych nieprawidłowości, obecnie coraz większego znaczenia nabiera nie tylko ochrona samego obiektu przed poważnymi uszkodzeniami, głównie wynikającymi z rozwoju procesów korozyjnych, a są to zjawiska powszechne na obiektach zarządzanych przez lokalne samorządy, ale również ochrona samej przeszkody, drogi, ulicy i rzeki. Ochrona ta polega na zabezpieczeniu środowiska podczas spływu wód opadowych z obiektów, wód silnie zasolonych, zawierających znaczne ilości smarów, ołowiu i innych ciężkich metali. W celu uniknięcia tych nieprawidłowości, należy przypomnieć, że każdy obiekt mostowy powinien mieć zagwarantowaną możliwość szybkiego odprowadzenia wód opadowych. Wody te powinny być ujmowane w systemy odprowadzające do środowiska w sposób zapewniający

ciąg dalszy na str. 24

ciąg dalszy ze str. 23

jego ochronę przed zanieczyszczeniem. Do oczyszczania wód powinno się wykorzystywać naturalne procesy fizyczne, jak sedymentacja i filtracja oraz procesy biochemiczne zachodzące w ekosystemie wodnym i gruntowym. Jednak nawet, kiedy w systemy takie są wyposażone obiekty mostowe, to winien być przestrzegany jeszcze jeden warunek, dotyczący ich stałej sprawności w okresie eksploatacji obiektu.

Inną istotną przyczyną, która ma wpływ na ochronę środowiska naturalnego, są nieprawidłowo utrzymane koryta rzek i cieków wodnych. Dotyczy to nie tylko koryt rzek pod mostami, ale przede wszystkim w strefach dopływów i odpływów wód, i to często na znacznych długościach. W konsekwencji np. w wyniku braku prawidłowego odpływu powoduje to gromadzenie się pod mostami nieczystości, a w strefach brzegowych i przyległych terenach, zastoisk wodnych. Jak wykazały udokumentowane doświadczenia lat ubiegłych, brak prawidłowego utrzymania koryt rzek to nie tylko negatywny wpływ na środowisko naturalne, ale równie było powodem wielu poważnych uszkodzeń i awarii dróg oraz mostów. Nie tylko jednak brak prawidłowego utrzymania koryt rzek pod mostami i w ich strefach ma negatywny wpływ na środowisko naturalne, ale jeszcze w większym stopniu, mają na nie najmniejsze obiekty infrastruktury drogowej, jakimi są przepusty.

W bardzo wielu przypadkach ślady rowów melioracyjnych doprowadzających i odprowadzających wody do przepustów można jedynie zlokalizować po nieco innej roślinności. Stan ten w okresach wiosennych i podczas obfitych opadów, powoduje zastoiska wodne na niekiedy znacznych obszarach przyległych pól oraz doprowadza do wymakania upraw rolnych. Niestety, zdarzają się również przypadki zaorywania rowów przez rolników, którzy w przypadkach podtopień żądają odszkodowań za zniszczone plony.

Szczególnie niekorzystne dla środowiska naturalnego jest tworzenie się zastoisk w obszarach leśnych, w wyniku czego zniszczeniu ulega drzewostan.

Z tych też wymienionych powodów, służby zajmujące się ochroną środowiska naturalnego powinny w większym stopniu zwracać uwagę nie tylko na skutki, ale przede wszystkim na przyczyny opisanego stanu. Brak bowiem prawidłowego utrzymania rzek, cieków wodnych oraz rowów melioracyjnych przez ich zarządców, jest jednym z głównych powodów degradacji środowiska naturalnego, ale również uszkodzeń korpusów drogowych, obiektów mostowych i występujących podczas spływu wód powodziowych, podtopień siedlisk ludzkich. Straty z tego tytułu z reguły przekraczają koszty prawidłowego utrzymania istniejącego obecnie zaniedbanego systemu wodnego.

Podsumowanie

Przy budowie nowych obiektów inżynierskich oraz obiektów, na których wykonywane są prace modernizacyjne i remontowe, poza poprawnymi rozwiązaniami konstrukcyjnymi i technologicznymi, należy zadbać o ich estetykę, ekspresję oraz wszystkie te czynniki, które związane są z ochroną środowiska naturalnego. W wyniku spełnienia tych warunków, drogowe obiekty inżynierskie, nie tylko będą spełniały przez długie lata swe funkcje komunikacyjne, ale również będą budowlami o wysokich walorach estetycznych.

WIEŚLAW POMYKAŁA

WSPOMNIENIE

prof. Janusz Kwiatkowski
(23.06.1923 – 6.05.2010)

W dniu 6 maja 2010 roku odszedł od nas na zawsze ŚP prof. dr hab. inż. Janusz Kwiatkowski. Pożegnaliśmy Pana Profesora 11 maja 2010 roku.

Podczas uroczystości żałobnych zastanawialiśmy się, jakim człowiekiem był prof. Janusz Kwiatkowski. Ci, co Go znali ze smutkiem i szacunkiem odprowadzali Profesora podczas ostatniej drogi.

Droga zawodowa Profesora była niezwykle bogata. Studia ukończył po wojnie na Wydziale Inżynierii Środowiska na Politechnice Warszawskiej. Z politechniką Profesor związany był do zakończenia pracy zawodowej. Po ukończeniu studiów pracował w Miastoprojekcie Lublin. Dał się poznać jako wspaniały projektant, współpracownik i organizator. W latach 60-tych brał udział w tworzeniu kierunku Inżynierii Sanitarnej na Politechnice Lubelskiej, a od 1 lutego 1968 r. podjął pracę na pełnym etacie.

Podczas pracy na Politechnice Lubelskiej pełnił wiele funkcji: kierownika katedry, prodziekana, dziekana oraz rektora.

Za swą działalność był wiele razy odznaczany i nagradzany. Podczas pracy dydaktycznej wykształcił tysiące inżynierów, setki dyplomantów i dziesiątki doktorantów. Był autorem i współautorem licznych prac. Prac, które są aktualne mimo upływu czasu i wykorzystywane przez projektantów.

Osiągnięcia Profesora są ogromne i trudne do przeceńnienia. Nie mniej jednak, Profesor pozostanie w naszej pamięci nie tylko za swe dokonania, ale przede wszystkim za to, jakim był człowiekiem. Profesor nie szczędząc czasu ani sił przekazywał swą rozległą wiedzę następcom, służył radą i pomocą kolegom oraz współpracownikom.

Profesor Janusz Kwiatkowski był wspaniałym człowiekiem i pozostawił po sobie pustkę, której nikt nie zapełni.

Cześć jego pamięci

Kto jest kim w lubelskim budownictwie

inż. Leszek Skowroński

Urodził się 16 maja 1950 r. w Anopolu. Absolwent Technikum Ekonomicznego w rodzinnej miejscowości. W 1969 r. zdawał na ekonomię na UMCS w Lublinie. Niestety, nie został przyjęty i od listopada tegoż roku podjął pracę w Kraśnickim Przedsiębiorstwie Budowlanym. W latach 1970-1975 studiował wieczorowo w Wyższej Szkole

Inżynierskiej w Lublinie na Wydziale Budowlanym. W Kraśnickim Przedsiębiorstwie Budowlanym, a następnie po restrukturyzacji w Lubelskim Przedsiębiorstwie Budownictwa Ogólnego pracował do 1984 r. przechodząc kolejne szczeble kariery zawodowej, zaczynając od murarza – tynkarza, poprzez majstra budowy, kierownika budowy, na szefie działu wykonawstwa kończąc.

W latach 1984-1990 był zatrudniony jako Naczelny Inżynier w Zakładach Budownictwa Kolejowego w Lublinie. Ostatnie dwa lata pracował w dawnej Niemieckiej Republice Demokratycznej. Od 1991 r. rozpoczął własną działalność gospodarczą.

W roku 2001 objął stanowisko prezesa Zarządu Lubelskiego Przedsiębiorstwa Budownictwa Przemysłowego „Przemysłówki” S.A. Przeprowadził ten zakład przez trudne okresy funkcjonowania oraz restrukturyzacji. W 2004 r. po fuzji Polimex – Cekop S.A. i Mostostal Siedlce S.A. został powołany do życia Zakład Budownictwa w Lublinie, przy nadal istniejącej „Przemysłówce”. W 2005 r. nastąpiła likwidacja „Przemysłówki” i pozostał w Lublinie Zakład Budownictwa Polimex-Mostostal S.A., w którym pełni funkcję dyrektora.

Pod jego kierownictwem wybudowano m.in. Instytut PAN w Warszawie, Urząd Marszałkowski w Rzeszowie, Centrum Chopinowskie w Warszawie, Wydział Ekspedycyjno-Rozdzielczy Poczty Polskiej w Lublinie. Obecnie w realizacji są duże inwestycje, między innymi: Główny Inspektorat Sanitarny w Warszawie, Biblioteka dla Uniwersytetu Medycznego w Warszawie, Sąd Apelacyjny i Okręgowy w Łodzi, a także duża inwestycja dla LW „Bogdanka” – obiekty odstawy urobku z szybu 2.1 w polu Stefanów do Zakładu Przeróbki Mechanicznej Węgla w polu Bogdanka.

Za swoją działalność zawodową i społeczną został odznaczony: Srebrnym Krzyżem Zasługi, Odznaką Zasłużony dla Budownictwa, Odznaką Zasłużony dla Ochrony Środowiska.

inż. Bolesław Staniszewski

Urodził się 9 marca 1942 r. w Prawiednikach k/Lublina. Ukończył Technikum Chemiczne Nr 2 w Lublinie w 1962 r. W tym samym roku został powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej. W 1964 r. podjął pracę w Akademii Medycznej w Lublinie w Zakładzie Chemii Ogólnej. Od 1965 r. rozpoczął pracę w Gazowni Miejskiej

w Lublinie jako mistrz zmianowy przy produkcji gazu z węgla kamiennego. W 1967 r. został starszym mistrzem w Dziale Sieci i Instalacji. W następnym roku, uczestniczył w przestawianiu Lublina z zasilania gazem węglowym na gaz ziemny. Z doświadczeń tych korzystały potem inne miasta m.in. Warszawa i Radom.

W latach 1970-74 studiował w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Lublinie na Wydziale Inżynierii Sanitarnej. Pracę dyplomową pisał u prof. Janusza Kwiatkowskiego i dotyczyła ona zastosowania centralnego ogrze-

wania w budownictwie. Ukończył także studia podyplomowe na AGH w Krakowie na Wydziale Zarządzania.

W Zakładzie Gazowniczym w Lublinie kolejno pełnił funkcje: zastępcy kierownika Rejonu Gazowniczego w Lublinie (1.02.1978-1.01.1980); zastępcy dyrektora Gazowni Lubelskiej (1.01.1980-31.03.1989) oraz jej dyrektora od 1.04.1989 r. do czerwca 2007 r., kiedy przeszedł na emeryturę.

Za jego kierownictwa dokonano gazyfikacji prawie wszystkich miejscowości na terenie woj. lubelskiego m.in. Puław, Kraśnika, Opola, Bełżyc, Chełma, Łęcznej, Krasnegostawu, Dębina, Ryk, Kazimierza Dol., Lubartowa, Poniato wej, Głuska, Osmolic, Ćmiłowa. Uczestniczył przy przestawianiu Elektrociepłowni Lublin na gaz ziemny. W latach jego kadencji gaz doprowadzono m.in. do: Fabryki Odczynników Chemicznych, FSC i Odlewni Żeliwa w Lublinie, WSK Świdnik, Fabryki Łożysk Toczących w Kraśniku, mleczarni w Rykach, Piaskach i Bełżycach.

Za działalność zawodową i społeczną otrzymał odznaczenia: Srebrny Krzyż Zasługi, Złoty Krzyż Zasługi, Odznakę „Zasłużony dla Górnictwa Naftowego i Gazownictwa”, Złotą Odznakę „Zasłużony dla Budownictwa”.

Poradnik dla powodzian

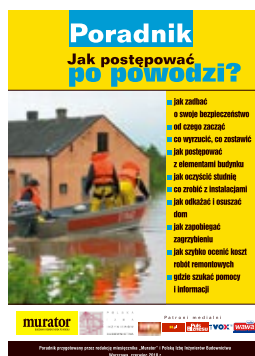
Dla wszystkich, którzy ucierpieli wskutek powodzi Polska Izba Inżynierów Budownictwa wspólnie z wydawnictwem „Murator” przygotowała specjalny poradnik: „Jak postępować po powodzi?” Zamieszczono w nim ważne i praktyczne informacje, jak poradzić sobie w tej trudnej sytuacji. Poradnik został rozesłany do wszystkich gmin dotkniętych powodzią.

W poradniku „Jak postępować po powodzi?” znajdują się istotne informacje mające pomóc wszystkim poszkodowanym, jak poradzić sobie w tej trudnej sytuacji, jakiej się znaleźli. Można dowiedzieć się, jak należy postępować by przywrócić porządek w zalanym domu, na co należy zwrócić uwagę by bezpiecznie i zdrowo np. oczyścić zalane studnie, jak uniknąć zatrucia skażoną wodą.

Informator zawiera wiele praktycznych porad, jak sprzątać i bezpiecznie zdezynfekować zalany dom lub mieszkanie, jak zatroszczyć się o osuszenie gospodarstwa, co zrobić z zalanymi instalacjami. Specjalnie przygotowano przykłady przybliżonej oceny kosztów robót remontowych, które trzeba będzie ponieść w domach dotkniętych powodzią. Każdy sam może orientacyjnie wyliczyć, jakie czekają go koszty. Na pewno wszystkim poszkodowanym przez powódź przydadzą się także dokładne informacje, gdzie mogą się zgłosić po pomoc i na jakich zasadach powinni z niej korzystać.

Aby ułatwić kontakt ze specjalistami mogącymi dokonać oceny technicznej budynków uszkodzonych przez powódź, zamieszczono listę wszystkich okręgowych izb inżynierów budownictwa w kraju z dokładnymi danymi.

Poradnik „Jak postępować po powodzi?” został rozesłany do 600 gmin dotkniętych przez powódź (po 100 egzemplarzy do każdej) oraz do 1900 gmin niedotkniętych żywołem powodzi (po 5 egzemplarzy).

„Lubdom – wiosna 2010”

Janusz Iberszer, wiceprzewodniczący Okręgowej Rady LOIIB przemawia podczas otwarcia targów

Obrazy komisji konkursowej z udziałem Jerzego Adamczyka i Janusza Iberszera, reprezentujących LOIIB

Obrazy komisji konkursowej z udziałem Jerzego Adamczyka i Janusza Iberszera, reprezentujących LOIIB

Obrazy komisji konkursowej z udziałem Jerzego Adamczyka i Janusza Iberszera, reprezentujących LOIIB

Obrazy komisji konkursowej z udziałem Jerzego Adamczyka i Janusza Iberszera, reprezentujących LOIIB

Tegoroczne targi budowlane „Lubdom – wiosna 2010” odbywające się w Lublinie w dn. 19-21 marca 2010 r. odwiedziło ponad 12 tys. osób. Liczba ta wskazuje, że branżowe targi budowlane cieszą się nadal dużym zainteresowaniem.

Na lubelską imprezę przyjechało 220 wystawców z branży budowlanej i wszystkich, które w jakikolwiek sposób są z nią związane. Głównie z Lubelszczyzny, ale byli też z kraju (m.in. z Białegostoku, Żor, Wrocławia, Myślenic) i z zagranicy (Ukraina, Węgry). Ekspozycje w Centrum Targowym Międzynarodowych Targów Lubelskich S.A. w Parku Ludowym w Lublinie zajmowały przeszło pół hektara. Wystawcy prezentowali m.in. materiały konstrukcyjne i wykończeniowe, stolarkę budowlaną, usługi i maszyny dla budownictwa, elementy małej architektury i zagospodarowania terenu, kredyty, ubezpieczenia, projekty domów.

Targi odbywały się pod patronatem Lubelskiego Urzędu Marszałkowskiego, Polskiej Izby Przemysłowo-Handlowej i Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa. Podczas ich trwania przeprowadzono konkurs targowy. W komisji oceniającej zgłoszone produkty zasiedli przedstawiciele naszej Izby: Janusz Iberszer, wiceprzewodniczący Okręgowej Rady oraz dr Jerzy Adamczyk, członek Okręgowej Rady LOIIB.

KONGRES BUDOWNICTWA

W dniu 31 maja br. w Sali Kolumnowej Sejmu RP odbyło się posiedzenie Kongresu Budownictwa poświęcone aktualnej sytuacji w polskim budownictwie mieszkaniowym. Podczas obrad omówiono realizację programów mieszkaniowych w Polsce i odpowiedzialność instytucjonalną za politykę mieszkaniową w latach 1989-2010.

– Pomimo wielu obietnic politycznych sytuacja mieszkaniowa Polaków jest coraz gorsza. Niestety, ciągle umacniamy ostatnie miejsce w statystykach europejskich. Swój rozkwit przeżywa jedynie drogie budownictwo mieszkaniowe realizowane w sześciu największych aglomeracjach i budownictwo indywidualne – powiedział w czasie obrad **Roman Nowicki**, z Kongresu Budownictwa.

Podsekretarz Stanu **Olgiert Dziekoński**, uczestniczący w obradach zauważył, że lokalna infrastruktura techniczna, stymuluje rozwój budownictwa w warunkach rynkowych. Ministerstwo Infrastruktury współpracuje z Ministerstwem Finansów w celu lepszego uregulowania kwestii odpłatności za infrastrukturę techniczną, opisaną w rozdziale 7 ustawy o gospodarce nieruchomościami. – Czy koszt infrastruktury mamy pokrywać my wszyscy, czy wspólnota – gmina, czy też koszty te mają pokrywać bezpośrednio beneficjenci ci, którzy są użytkownikami wybudowanych obiektów. Być może, dlatego przedłuża się dyskusja na temat przygotowanego w resorcie projektu nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, że potrzebne są w tej sprawie nowe dobre rozwiązania – kontynuował wiceminister **O. Dziekoński**.

Podsekretarz Stanu **Piotr Styczeń** przedstawił stan prac nad trzema projektami resortu związanymi z mieszkalnictwem. Założenia polityki wsparcia mieszkalnictwa do 2020 roku zostały skierowane do rozpatrzenia przez Komitet Rady Ministrów 27 maja br. Projekt założeń projektu ustawy o społecznym zasobie mieszkań czynszowych, społecznych grupach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, a także projekt założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania zostały skierowane do konsultacji społecznych.

Wiosenna sesja egzaminacyjna na uprawnienia budowlane w LOIIB

IX Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy LOIIB

